...பாலால்—முதல்தர வைர வியாபாரிகள்
No. M. 916. 216, சைனாபஜார் ரோட், சென்னை.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்புடம் 18] விபவஹு—சித்திரைம" [ஸஞ்சிகை 7

OFFICE OF THE REGISTRAR MADRAS
No.
18 OCT 192

பத்ராதிபர்:—ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யார்.
வருஷசந்தா ரூ. 3.] **_April 1928._** [ஸஞ்சிகை 1-க்கு அணா 6

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 18] விபவ ஹூ, சித்திரை மீ [ஸஞ்சிகை

REGISTRAR ... No. 18 OCT 1928 MADRAS

[illegible]

[illegible]

[ஸ்ரீ பாகவதம். 1-9-23]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யமும் மோக்ஷ ஸ்வரூபமும்.

[ஸ்ரீ. உப. வித்வாந். தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருச்சி.]

ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டியில் அடங்கி யிருக்கிற பகுத்தறிவுள்ள எல்லாச் சேதந வர்க்கங்க ளிடத்திலும் மாதா பிதாக்களை விட நூறு மடங்கு வாத்ஸல்யாதிசய முள்ள வேதமானது இஷ்டாநிஷ்டங்களையும் ஹிதாஹிதங்களையும் நன்கு துலக்கிக் காட்டி, விதி நிஷேத முகத்தால் முறையே அவற்றில் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் உண்டுபண்ணி, ஐஹிகாமுஷ்மிக ச்ரேயஸ்ஸுகளை எல்லோருக்கும் பயப்பதில் காமதேநு போல் விளங்குகிற தென்கிற விஷயம் எல்லாருக்கும் தெரிந்ததே. அபௌருஷேயமான இந்த ச்ருதியின் கருத்தை உள்ளபடி அறிவதற்கு அஸமர்த்தர்களாக இருக்கிற மநுஷ்யர்களை உத்தேசித்தே அந்த ச்ருதி ப்ரதிபாத்யனை ஸ்ரீ[illegible] க்ருஷ்ணத்வைபாயந ரூபமாக அவதரித்து ப்ரஹ்[illegible]ஸூத்ரங்களைச் செய்தருளினன்.

185783

ஸ்ரீ:

விஷய ஸூசிகை.

1. ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யமும் மோக்ஷஸ்வரூபமும்—
ஸ்ரீ உ.ப. வித்வான் தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருச்சி 189
2. ஊழ்—ம-ா-ா-ஸ்ரீ கே. நாராயண செட்டியார் 196
3. மோக்ஷம்—ஸ்ரீ, உ.ப. நடாதூர் ஸௌம்ய நாராயணாசார்யர், அன்பில் ... 199
4. சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த சபையின்
பதினேழாவது வர்ஷத்திய அறிக்கை 202
5. கடிதங்கள்— 206
6. புஸ்தக விமர்சம்— 208
7. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் பதினெட்டாவது வார்ஷிக
மஹாஸங்கம் 209
8. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்:— 211
9. ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்:—ஸ்ரீ உ.ப. வாஸுதேவாசார்யர் ... 137
10. ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம்:—ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம்
ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் 41

சந்தாதாரர்களுக்கு முக்ய விஜ்ஞாபனம்.

சென்ற மாத தீபிகையை நடை வருஷ சந்தாவை முன்னதாக அனுப்பாதவர்களுக்கு வி. பி. மூலம் அனுப்ப நேர்ந்தது. இதனால் ஸ்வாமிகளுக்கு ஏற்பட்ட ச்ரமத்தை அவர்கள் க்ஷமிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

பெரும்பாலோர் வி. பி. யைப் பெற்றுக்கொண்டு சந்தாவை செலுத்தினார்களாயினும் மற்றும் பலருக்கு அனுப்பப்பட்டவை யாது காரணத்தினாலோ திருப்பப்பட்டு விட்டன. அந்தந்த வருஷம் வசூலாகும் சந்தாவைக்கொண்டே ஸபையின் அந்தந்த வருஷ நிர்வாகம் நடைபெறவேண்டியதாகவிருக்கிறது. அப்படிக்கிருக்கப் பல சந்தாதாரர்கள் சந்தாவைக்காலத்தில் அனுப்பாமலும் அனுப்பும் வி. பி. யை அங்கீகரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றாமலும் இருந்துவிட்டால் ஸபை நிர்வாகிகள் மிகுந்த ச்ரமத்தை வகிக்கவேண்டியதாக வருகிறது. தீபிகாபிமானிகள் இவ்விதம் ச்ரமத்தையுண்டுபண்ணாமல் சந்தா அனுப்பவேண்டியது விதியாக விருப்பதுடன் ஒரு பெரிய கைங்கர்யமாகவும் அதைப் பாவித்து சந்தாவைப் பாக்கி யிருந்தால் பாக்கியுடன் உடனே அனுப்பத் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும். ஸ்வாமிகள் கிருபை செய்து மீண்டும் இது சம்பந்தமாக விஜ்ஞாபிக்க வேண்டிய அவசியமில்லாமல் செய்தால் நிரம்பவும் அநுகூலமாக விருக்கும். ஸபையின் காரியங்களும் கவலையின்றி நடைபெற அதனால் இடமேற்படக்கூடும்.

கார்யதர்சி,

இத்தேவதா காண்டத்தை ஸங்கர்ஷ காண்டமென்றும் சொல்லுவார்கள். வ்யாஸ மஹர்ஷியினால் செய்தருளப்பெற்ற ப்ரஹ்ம காண்டத்தைச் சார்ந்த நான்கு அத்யாயங்களும் இதில் அடங்கி யிருக்கின்றன. ஆக மொத்தம் இருபது அத்யாயங்களும் சேர்ந்து ஒரே சாஸ்த்ர மென்பதுதான் ப்ராமாணிக மதம். இம்மாதிரி விசிஷ்டத்துக்கு ஐக சாஸ்த்ர்யத்தை ஸமர்த்தித்துப் பூர்வாசார்யர்களின் அபிஸந்தியை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் தலைக்கட்டினார். பூர்வ பாகமான பதினாறு அத்யாயங்களும் பகவதாராதந ரூபமான கர்மாக்களையும் தேவதைகளையும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன. உத்தர பாகமான நாலு அத்யாயங்களும், ஆராத்யமான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றன. சேதநர்களையும் அசேதநங்களையும் சரீரங்களாகக் கொண்ட ஸர்வ சரீரியான பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூபமே யதாவத்தாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஸர்வ ச்ருதிகளுக்கும் ஸாமஞ்ஜஸ்யம் இந்த ஸித்தாந்தத்திலேயே ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நிர்க்குண ச்ருதிகள் ஹேயகுண நிஷேத பரங்களென்றும், ஸகுண ச்ருதிகள் முக்யார்த்த ப்ரதிபாதகங்களென்றும், அத்வைத ச்ருதிகள் விசிஷ்ட விஷயங்களென்றும், பேத ச்ருதிகள் தாத்விகார்த்தோபபாதகங்களென்றும் விஷய விபாகங்களை ஏற்படுத்தி, எல்லா ச்ருதி வாக்யங்களுக்கும் ஸார்த்தக்யத்தை உள்ளபடி கல்பித்து, ப்ராமாணிகாக்ரேஸரதையையும் ஆஸ்திகாக்ரகண்யதையையும் ஸ்வாமி சிரோபூஷணமாக அணிந்தார்.

இந்த அத்யாத்ம சாஸ்த்ரத்திற்கு முக்ய பலமான பரம புருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தை ஆசார்யர்கள் அநுக்ரஹித்திருக்கிற வண்ணம் நிரூபிக்க அவகாசத்தைச் சற்று வேண்டுகிறேன். அபவர்க்கமென்று சொல்லப்படுகிற இந்தப் பரம புருஷார்த்தமானது புறச் சமயத்தார்களாலும் அகச் சமயத்தார்களாலும் பற்பல விதங்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ப்ராக்ருதங்களான எல்லா லோகங்களும் நச்வரங்களானதால் அவைகளெல்லாம் ஹேய புருஷார்த்தங்கள். அந்த அபவர்க்கமானது அநவதிக ஸுகரூபமாகவும் சாச்வதமாகவு மிருப்பது பற்றிப் பரம புருஷார்த்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. நிச்சிதமான ச்ரேயஸ்ஸானதால் இது நிச்ரேயஸம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. கர்மபந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு ஸ்தாந விசேஷத்தை அடைந்தே அநுபவிக்கவேண்டிய ஸுகமாக இருந்தலால் இதை மோக்ஷமென்று சொல்லுகிறார்கள். "முச்லு மோக்ஷணே" என்கிற தாதுவின் அடியாக இந்த மோக்ஷ சப்தம் நிஷ்பந்நமாகிறது. இந்த அபவர்க்கத்தை (அதாவது முக்தியைக்) கொடுக்கும் பரமௌதார்ய முள்ளவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே. 'ஸம்ஸார ஸாகராத் ஸத்ய: ஸம்ஸாரம் ஸ்ரேயோ மோக்ஷக்ருத் ததாதி யத்ஸ்மரணம் ஸர்வ: ஸர்வாபதம் ஹரி:' ॥ என்கிற

வசநமானது இதில் ப்ரமாணமாக ஆச்ரயிக்கத்தக்கது. இக்காரணத்தினாலேயே பகவானுக்கு 'முகுந்தன்' என்று திருநாமம் வாய்ந்தது. 'முக்திம் ததாதி'. அல்லது 'முஞ்ச குஞ்ச முகுந்த:'—[மு—என்றால் முக்தி; கு, என்றால் பூமி அதாவது ஐஹிக போகங்கள்] இவைகளை அளிக்கும் திறமை வாய்ந்தவனானதால் பரம புருஷன் முகுந்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். இது பங்கஜம் முதலிய பதம்போல் யோகரூடமான பதம். இந்தப் பரம புருஷனைத் தவிர்த்து ஒரு தேவதைக்கும் இந்த நிர்வாண சப்த வாச்யமான பரமாநந்தத்தைக் கொடுக்கும் ஸாமர்த்யம் கிடையாது. சார்வாகர்கள் ஸ்ரக் சந்தந வநிதாதிகளை அநுபவிப்பதால் உண்டாகும் ஆநந்தமே மோக்ஷ ஸுக மென்று சொல்லுகிறார்கள். பௌத்தர்கள் ஸுக துக்கங்கள் இரண்டையு மிழந்து, பாஷாண ஸ்தாநீயனான ஜீவனுடைய நிலைமையை மோக்ஷமென்கிறார்கள். ஜைநர்கள், ஜலத்தில் சுரைக் குடுக்கையை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அமிழ்த்துகிறோமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு மேலே எழும்பி வருகிற மாதிரியாக, எப்பொழுதும் ஜீவன் இடைவிடாமல் மேல்நோக்கிச் செல்வதே மோக்ஷமென்கிறார்கள். சைவர்கள், ஜீவவர்க்கங்கள் இருவினைகளையும் விட்டு நைஷ்கர்ம்யத்தை அடைந்து ப்ராப்யனான பரமசிவனுடைய நடனார்த்தமாக மேலே தூக்கப்பட்டிருக்கிற குஞ்சிதபாதத்தின் நிழலில் பிரித்தறியப்படா வண்ணம் ஒன்று கலந்து போகுதல் மோக்ஷமென்கிறார்கள். மாயாவாதிகள். 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம', 'தத்த்வமஸி' 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி', இவை முதலிய அத்வைத ச்ருதி வசநங்களால் உண்டாகிற ஜ்ஞாநத்தால் (மஹாவாக்யார்த்த ஜ்ஞாநத்தால்) சரீர பந்த மிருக்கும் பொழுதே ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்கிற 'நான் ப்ரஹ்மம்' என்கிற ப்ரஹ்மாபேத ஜ்ஞாந ரூபமான ஜீவன்முக்தி தான் மோக்ஷமென்கிறார்கள். த்வைதிகளோ வென்றால் பத்த தசையில் ஜீவர்களுக்குக் கர்மாநுகுணமாக வருகிற ஸுக துக்காநுபவங்களின் தாரதம்யத்தைக் கொண்டே முக்தி தசையிலும் ஆநந்த தாரதம்யத்தைச் சொல்லி, ஜீவர்களுக்கு முக்த தசையில் பரப்ரஹ்மத்தோடு பரம ஸாம்யத்தைச் சொல்லுகிற ச்ருதிகளை முற்றிலும் மறந்தார்கள். பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்திலோ அபவர்க்க மென்பது பரமாநந்தமயமா யுள்ளது. முக்தி அடைந்திருக்கிற ஜீவன்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் போகத்தில் கொஞ்சமேனும் தாரதம்யம் கிடையாது. 'ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா' என்கிற ஸூத்ரகாரருடைய வசநம் இது விஷயத்தில் ப்ரமாணம். இந்த ஸுகமானது அப்ராக்ருதமான ஸ்தாந விசேஷத்தை அடைந்தே அநுபவிக்கத்தக்கது. போகாநுபவ ஸ்தாநம், போக்யமான பகவத் ஸ்வரூபம், பகவத் விபூதி பூதமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான ஜீவ ஸ்வரூபம், இம்மூன்றும் பரமபத சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றன.

இவ்வநுபவ முண்டானால் இதற்கு ஒரு காலத்திலும் அழிவு கிடையாது. ஸர்வோத்தமமான இந்த ஸ்தாநத்தை அடைந்து, அபஹத பாப்மத்வாதிகளான குணங்களின் ஆவிர்ப்பாவத்தோடு பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் செய்துகொண்டிருக்கிற ஜீவவர்க்கங்களுக்கு மீண்டும் ஸம்ஸார மண்டலத்தில் திரும்பி வருதலென்பது ஸம்பவிக்கிறதில்லை.[1] இந்த விஷயத்தில் '[illegible]' என்கிற வசனங்கள் ப்ரமாணம். ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகாதிகளில் ஸாலோக்ய ஸாரூப்யாதி மாத்ரத்தைப் பெற்றிருக்கிற ஜீவன்களை முக்தர்களென்று சொல்லுவது, ஸாயுஜ்ய மென்கிற முக்திக்கு ஸமீபித்திருக்கிற தேசவாஸத்தால் ஔபசாரிகமாம். ஸாலோக்யம் ஸாரூப்யம் ஸாமீப்யம் இவைகள் முக்திகளாகா; ஸாயுஜ்ய மொன்றே முக்தி யாகும். ஸாலோக்யம் முதலியவைகள் சதே பஞ்சாச ந்யாயத்தால் ஸாயுஜ்யத்தில் அந்தர்ப்பூதங்கள். இதில் '[illegible]' என்கிற வசநம் ப்ரமாணம். இதற்கு '[illegible]' என்று வேறு வசநமும் உண்டு '[illegible]' என்று ப்ரஹ்மத்தோடு ஸமாநமாக போகத்தில் அந்வயிக்கிறு னென்பதனால் முக்த ஜீவனை '[illegible]' என்று சொல்லுகிறார்கள். '[illegible]', ஸாயுஜ்ய மென்பது ப்ரஹ்மமும் முக்தஜீவன் இவ்விருவர்களுக்கும் போக்தவ்ய மான வஸ்து விஷயத்தில் விசேஷமில்லாமை. '[illegible]' என்பது இருவர்களுக்கும் போகத்தில் தாரதம்ய மில்லாமை; '[illegible]' என்கிற வசநம் இதற்கு ப்ரமாணம். '[illegible]' என்பது சாகடாயநர் வசநம். ஸாயுஜ்ய சப்தமானது ஸாதர்ம்ய பர்யாய மென்று ப்ரஹ்மவாதிகள் கூறுகின்றனர். '[illegible]' என்று கீதாசார்யனும் உபதேசித்தான். முக்தனை ஸ்வராட் என்று சொல்வது அகர்ம

வச்ய னென்கிற அபிப்ராயத்தால். ஐக்யம் தோன்றின இடங்களி லெல்லாம் ஸாம்யத்தைச் சொல்லுகிற ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரங்களுடைய கருத்துக்கு விரோதமின்றி ஸாதர்ம்யமே அர்த்தமென்று சொல்லவேண்டும். ப்ரஹ்மத்துக்கும் முக்தாத்மாவுக்குப் போகமாத்ரத்தால் ஸாம்யமே ஒழிய மற்ற ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்தித்யாதி கார்ய கர்த்ருத்வத்தால் ஸாம்யம் கிடையாது. ஜகத் காரணத்வம், மோக்ஷ ப்ரதத்வம், ஸர்வாதாரத்வம், ஸர்வநியந்த்ருத்வம், ஸர்வ சேஷித்வம், ஸர்வ சரீரித்வம், ஸர்வசப்த வாச்யத்வம், ஸர்வ வேத வேத்யத்வம், ஸர்வலோக சரண்யத்வம், ஸர்வ முமுக்ஷூபாஸ்யத்வம், ஸர்வ பல ப்ரதத்வம், ஸர்வ வ்யாப்த ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபத்வம், லக்ஷ்மீ பதித்வம் ஆகிய இந்தக்குணங்களெல்லாம் பர ப்ரஹ்மத்துக்கே அஸாதாரணங்கள். முக்தனுக்குப் பகவத் தாஸத்வம் முக்தி தசையிலு முண்டு. '[illegible]' என்கிற வசநம் இதற்கு ப்ரமாணம். ஜக்ஷணம் க்ரீடநம் ப்ராக்ருதமண்டல ப்ரவேசம் முதலியவைகள் முக்தாத்மாவுக்குப் பகவதிச்சாதீநமான இச்சா விசேஷத்தால் ஸம்பவிக்கிற தாதலால் கர்ம வச்யத்வ சங்கைக்கு இடமில்லை. இந்தப் பரமபதத்தை அடைந்து அகண்ட பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அநுபவிப்பவர்களுக்குப் பரமபத கமந மார்க்கம் அர்ச்சிராதி மார்க்கமே. தூமாதி மார்க்கத்தால் செல்பவனுக்கு ஸ்வர்க்காநுபவமும் பித்ரு லோகாநுபவமும் ஸித்தம். நரகாநுபவத்துக்கு ஆளபட்டவர்களாக இருக்கிற பாபிகளுக்கு யமநகரத்தை நாடுகிற மருகாந்தார மார்க்கம் விதிக்கப்பட் டிருக்கிறது..

பக்தியினாலோ ப்ரபத்தியினாலோ வசீகரிக்கப்பட்டிருக்கிற பரம புருஷனுடைய பரமக்ருபையினால் கர்ம பந்தத்தினின்று விடுவிக்கப்பட்ட ஜீவ வர்க்கங்களால் அப்ராக்ருத ஸ்தாந விசேஷத்தை அடைந்து அநுபவிக்கத் தக்கதான அகண்ட பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநந்தமே முக்தி என்பது ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்.

"[illegible] ॥"

ஸ்ரீ:

ஊழ்

[ம-ரா-ரா-ஸ்ரீ கே. நாராயண ரெட்டியார்.]

"ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்" (திருக்குறள்,)

என்றாராகலான், ஊழை யொக்கு மிக்க வலியுடையன வெவை யுள? இல்லை. இல்லை யென்பதை நூல்களாலே யன்றி அனுபவத்திலேயு மறிந்து, ஊழில்லாக் காரியத்தில் முயன்று சித்தி யடையாமல் வருந்துவதும் ஊழாலேயாம். ஒருவர்க்கு எளிதில் முடியத்தக்க காரியம் முடியாமையும், பெறவியலாத காரியம் பெறுவதும், நினையாத காரியம் தானே வலிய வருதலும் ஊழாலேயாம்.

"ஒன்றை நினைக்கி னதுவொழிந்திட் டொன்றாகும்
அன்றி யதுவரினும் வந்தெய்தும்—ஒன்றை
நினையாது முன்வந்து நிற்பினு நிற்கும்
எனையாளு மீசன் செயல்." (ஔவை)

என்றதினால், ஈசனே ஊழாகலான் ஈசனே நம்மாட்டு வாசமாயினும், ஊழை வெல்ல முடியாது. பைந்துளவோன் பாண்டவர்க்குச் சுவாதீனனா யிருந்தும், அவர்கள் தம் ஊழின்படி துன்பத்தை யனுபவித்த பின்னரே இன்ப மெய்தினர்கள்.

அறிவுடையோர் தமது நுண்ணறிவினாலே பொருளீட்டவும் அறிவிலார் தமது மடைமையினாலே பொருள் பெறா தேங்கவுமிருக்க, அறிவுடையார் வறியராகவும் அறிவிலார் செல்வராகவும் இருப்பது ஊழ் வலியே யாகும். செல்வம் பெறுதற்கும் பெறாமைக்கும், அறிவுடைமையும் அறிவிலாமையும் காரணமன்று; ஊழே காரணமாம். இதனை,

"இருவே றுலகத் தியற்கை திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு"

என்ற செந்நாப் போதர் திருவாக்கானு மறியலாம்.

"பெருமுழங்கு திரைவரைகை ணீந்திபிணி யுறினும்
திருமுயங்க லில்லையெனி லில்லைபொரு ளீட்டம்
ஒருமுழமும் சேறலில ரேனும்பொரு ளோர்க்கே
வரும்வழி வினைபுழந்து வாழ்க தவமாதோ" (சிந்தாமணி)

என்றதினால், அறிவுடையார் ஊழில்லாராயின் செல்வமடையாமை போல முயற்சி யுடையாரும் ஊழில்லாராயின் செல்வமுடைய ராகார். அறிவும் முயற்சியும் இல்லார் ஊழுடையராயின், செல்வம் அவருக்கு வழிகேட்டுத் தானே வந்து சேரும். செல்வம் அடைதற்கும் இழத்தற்கும், முயற்சியும் சோம்பலுமே காரண மென்பாராயின், அம்முயற்சியும் சோம்பலும் தாமே தோன்றா; ஊழாலே தோன்று மென்க.

"நல்லவை யெல்லாஅந் தீயவாந் தீயவு
நல்லவாஞ் செல்வஞ் செயற்கு" என்றார் நாயனார்.

செல்வம் பெறுதற்கும் பெறாமைக்கும் ஊழ்வலியே முகாந்தர மாயது போல, பெற்ற செல்வத்தை இழத்தற்கும் இழவாமைக்கும் ஊழே முகாந்தரமாம். ஆகலான், பெற்ற பொருளை இழந்தோமே என்று வியசனிப்பதினாலும் பயனில்லை; ஊழன்றி தன்னிஷ்டப்படி பெற வியலாமையினால், பொருட் பேறுடையோ மென்று சந்தோஷித்தலு மாகா. பொரு ளிழவாதுடையவர் 'நம்மாட்டு காப்பாற்றுந் திறமை யிருக்கின்ற'தென்று செருக்கலும் ஆகா. செல்வம் நிலைத்தற்கும் நிலையாமைக்கும் ஊழ் காரணமேயன்றி, காப்பிழத்தலினா லாகா.

"பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியினும் போகாதம" என்றார் பெருநாவலரும்.

ஊழாலே செல்வம் பெறினும், பெற்ற செல்வத்தைப் போதுடைத்தா யிருப்பினும், உண்பதற்கு ஊழ் வேண்டும். உண்ணு மூழில்லாதார் உண்ணுதலில்லை. பெருஞ் செல்வம் படைத்தவர், உலோப குணத்தாலேயாதல் மடைமையாலேயாதல் நோயாலேயாதல் அனுபவியாமையும், அனுபவிப்பினும் முற்றும் அனுபவியாமல் சிறிதனுபவித்தலையும், அதிக செல்வமிலராயினும் முற்றும் நல்ல சுக மனுபவித்தலையும் பிரத்யக்ஷமாய் நாம் உலகில் காண்பதால், போகம் அனுபவித்தற்கும் அனுபவியாமைக்கும் ஊழே காரணமாம்.

"வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது" என்றார் முதற் பாவலரும்.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால் அறிவாற் பயனில்லை யென்பதாயிற்றே. அறிவாற் பயனில்லாது போமோ வெனின், போம். ஊழை வெல்ல அறிவா

வியலாது. அறிவுடையார் போகூழுடையராயின் செல்வத்தை யிழத்தலா னும், அறிவிலார் ஆகூழுடையராயின் செல்வ மடைதலானும் அறிவாற் பய னில்லை யென்பது தேற்றம். ஒருவன் அறிவு கூர்மையாயினும் இழத்த லூழ் வந்தால் அவ்வறிவைக் கெடுத்தலானும், ஆகலூழ் வந்தால் அது அவ்வறிவைக் கூர்மை யாக்குதலானும் ஊழ் தீமையாக வந்த ஞான்று அறிவாற் பயனில்லை யென்பதே வெள்ளிடை விலங்கல்.

"பேதைப் படுக்கு மிழவூ ழறிவகற்று
மாகலூ ழுற்ற கடை" என்றார் தெய்வப் புலவர்.

ஆயின், கல்வி கற்று அறிவு பெற்றதின் பயன் என்னோ வெனின்: உள. நுண் பொருள்களை உணர்த்தும் நூல்கள் பல கற்ற மேலோர், தமக் குக் கிடைத்த வளவிலேயே "யத்ருச்சா லாபஸந்துஷ்டா:" என்று ஸந்தோ ஷித்தலும், கற்றதற்கு ஏற்பன செய்யாது ஊழின்படி செய்வாராயின், அந் தோ! ஈதென்ன விபரீதம்!! எனப் பின் இரங்குதலுமே யாகும். ஆதலின், ஊழ், செயற்கையாலாகிய அறிவைக் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலோங்கி நிற்கும்.

"நுண்ணிய நூல்பல கற்பினு மற்றுந்தன்
னுண்மை யறிவே மிகும்" என்றார் நான்முகனார்.

ஆனால், தீய ஊழ் அதிகப்பட்ட காலத்து அறிவாற் பயனுமுண்டு; அஃதியா தெனின்,

"நன்றாங்கா னல்லவாக் காண்பவ ரன்றுங்கா
லல்லற் படுவ தெவன்"

என்ற தேவர் வாக்கான் நல்வினையாலாகிய நன்மையைத் துடைக்க முயலாது மகிழ்ந்து அனுபவிப்பது போல, தீவினையாலாகிய தீமையைத் துடைக்க வீண் முயற்சியிலாவது மகிழ்ந்து அனுபவித்தலேயாம்.

இதுவரையிலும், பெரும்பாலும் செல்வம்பற்றியே ஊழ் சொல்லப் பட்டதாயினும், ஒவ்வொன்றும் ஆதற்கும் ஆகாமைக்கும் ஊழே காரண மெனக் கொள்க. செல்வம் பெறுதற்காகுமூழ் கல்வி பெறுதற்காகா. கல்வி பெறுதற்காகுமூழ் செல்வம் பெறுதற்காகா. எவ்வூழ் எதைத்தர வந்ததோ அவ்வூழால் அதை மட்டுந்தான் பெறலாம். ஊழே வலியுடைத் தென்பது திருவள்ளுவர் கருத்தாயின்,

"ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலைவின்றித்
தாழா துஞற்று பவர்"

என்றருளிய தென்னை யெனின், ஊழால் எத்துணைத் துன்பம் வரினும், 'முயற்சி விடற்பாலதன்று' என்பதை வற்புறுத்திக் கூறுதற்கே. ஆகலின், ஊழ் நம்மை யாட்டுகின்றது. நாம் அதன்படி ஆடுகின்றோம். அதனினும் சிறந்த வலியுடைய வேறொரு பொருளில்லை.

—:O:—

ஸ்ரீ:

மோக்ஷம்.†

[ஸ்ரீ. உ.வ. கடாதூர் ஸௌம்ய நாராயணாசார்யர், அன்பில்.]

க்ருதயுக த்ரேதாயுக துவாபரயுகம் ஆகிய இம்மூன்று யுகங்களிலும் ரிஷிகள் தபஸ் செய்து அவரவர்களுக்கு ஜ்யோதீ ரூபமாயோ, அவயவத்துட னேயோ பகவானை ஸேவித்திருக்கிறார்கள். ரிஷிகள் அந்தந்த ஸமயம் நேர்ந்த பகவத் கடாக்ஷத்தால் ஸந்தோஷித்துக் கூட்டம் கூட்டமாய் ஒன்று சேர்ந்து வர்ணாச்ரம தர்மம் நடத்தவேண்டியதைத் தர்க்கம் செய்து ஸித் தாந்தம் செய்திருப்பதாய்த் தெரிகிறது. நிராலம்பந யோகமே இவர்களுக்கு அபீஷ்டமாக இருந்திருப்பதால் அதிலேயே அவர்கள் ப்ரவ்ருத்தித்து மறு படி யோகம் தடுமாறிக் கஷ்டப்பட்டிருப்பதாயும் தெரிகிறது. ப்ரத்யக்ஷ மான ஒரு அர்ச்சாரூபத்தில் ப்ரணவ மந்திரங்களை உருவேற்றி ஒரு பெரிய தடாகம்போல் வைத்துக் கொண்டிருப்பார் களேயானால் ச்ரமமில்லாமல் ஆலம்பநத்தோடு தியானம் செய்யலாம். அதில் தடுமாற்றத்துக்கு இட மில்லை. ச்வேத த்வீபவாசிகள் ஆலம்பநத்தோடே தியானிப்பதால் ச்ரமத் துக்கு ஹேதுவில்லாமல் இப்பவும் ஸந்துஷ்டர்களாக இருக்கிறார்கள்.

"க்ருதம்பதொ ஹமாயொமஃ ஸபீஜொ யத்ரஸம்ஸ்திதெ ।
ஹதவாந் வ்யாஹதெ ஸத்கர் யஜ்ஜதாஃ ஜாயதெ ஹதெ ॥
ஸவாஸவத் ஶக்தாநாம் ப்ரஹ்மணஸ்ஹதநம் ।
ஹதெதம் ப்ரஹ்ம ஹமாஹாம ஸவப்ரஹ்ம ஹயொஹரீஃ ॥" [வி. பு.]

---

† இந்த லேகத்தில் சப்த தோஷங்களாவது அர்த்த தோஷங்களாவ — — — வது தென்பட்டால், அவைகளுக்கு தீபிகையின் பத்ராதிபர் ப்ரதிபூவாகார்.

[திவ்ய மங்கள விக்ரகத்தில், மனதானது கெடுக்கப்படாமல் இருக்கும்பொழுது ஆலம்பநத்தோடு கூடிய ஸபீஜமென்ற பெயருடைய எந்த யோகமானது நன்றாக யோகம் செய்கிறவர்களுக்கு உண்டாகிறதோ, ரிஷே! அந்தத் திவ்ய மங்கள விக்ரகமானது எல்லா சக்திகளுக்கும் மேலானதாகிய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தி லிருக்கிறது, அடுத்ததாகிய மூர்த்தியோடு கூடிய பரப்ரஹ்மம், பாக்ய சாலியே! விஷ்ணுவானர் ஸர்வ சக்தியுள்ள பரப்ரஹ்மத்தை அடையவேண்டுமானுல் ஜீவகோடிகளிடம் கிருபைகூர்ந்து ரிஷிகளை வியாஜீகரித்து, அர்ச்சையாக அவதாரம் செய்திருக்கும் ப்ரம்மத்துக்கு அடுத்தபடியான அதாவது ப்ரம்மத்தைக் காட்டக்கூடிய அதாவது அந்த ஜ்யோதி ப்ரமாணம் இடைவிடாது த்வயாநுஸந்தானத்தினுல் ப்ரகாசிக்கக்கூடிய ப்ரம்மத்தைப் பார்த்து ஆநந்தத்தை அடைகிறுர்கள்.]

வைராக்ய நிதிகளான ரிஷிகள் எவ்வளவோ வருஷங்களாக யமநியமாதிகளோடு தபஸ் செய்தார்கள். அதிலும் தவறிப் போனவர்களு முண்டு. அர்ச்சையில் ஈடுபட்டு த்யானித்துத் தவறிப்போனவனுக்குக் கீதாசார்யன் மறு ஜன்மத்திலாவது அவன் பூர்த்தி யடைகிறுனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறுன். ரிஷிகள் நிமித்தமாக பரம பதத்திலிருந்தும் க்ஷீராப்தியிலிருந்தும் ஸேவை ஸாதித்த ஜோதிஸ்ஸானது அந்தந்த இடங்களிலேயே இருந்து பக்தர்களை எதிர்பார்த்திருந்து அவர்களுக்கு நாம் இங்கு அவதாரம் செய்திருக்கிறோமென்று கிருபை கூரவும், உடனே அவர்கள் அந்த இடத்திலுள்ள காட்டை அழித்து ஸந்நிதி கட்டி வைத்ததாய்த் தெரிகிறது. காலக்ரமேண ராஜாக்கள் காலம் முதல் நாளது வரையில் அர்ச்சையில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்கு அவ்வர்ச்சா ரூபியான பகவான் தமது செய்கையால் காண்பிக்கிறுர். இது தெரிந்தவர்களுக்கு எல்லாம் ஸம்மதமான விஷயம். அவதாராதிகளுக்கும் அர்ச்சைக்கும் என்ன வாசி என்றுல்: அவதாரம் பிரவாகம் வந்து வடிந்து போகிற நீர் நிலை போன்றது. அர்ச்சை, பூர்ணாம்சத்துடன் தடாகம்போல் வற்றாததாக இருப்பதால் ஸம்ஸார பயமாகிற தாபத்தைப் போக்குவிக்கும் ஒரு வற்றா ஸமுத்ரமா யிருக்கிறது.

ஒரு ஸமயம் கிருஷ்ணபகவான் துவாரகையில் எழுந்தருளி யிருக்கும்போது ரிஷிக் கூட்டங்கள் அவரைப் பார்க்க வந்தார்கள். அப்பொழுது பகவான் அவர்களைப் பார்த்து, "ரிஷிகளே! எங்களைப் போன்றவர்கள் பஞ்சலோஹ பிரதிமையில் ஆவிர்ப்பவித்திருக்கிற பிரம்மத்தை ஆராதிக்கிறுர்கள். நீங்கள் மாநஸிகமாகப் பகவானைத் தியானம் செய்து சந்துஷ்டி யடைகிறீர்கள்" என்று உபசாரமாகச் சொன்னுர். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட

சிலர் இதுவே நைம்முதலாய் அர்ச்சையினிடத்தில் விசேஷ கௌரவம் வைக்காமல் அர்ச்சா விக்ரஹத்தை அடிக்கடி சேவிக்கவும் வராமல் இருந்தனர். அதனுல் அவர்களுக்கு எடுத்த ஜப தபாதிகளும் பலிப்பதாக தெரியவில்லை. அர்ச்சையினிடத்தில் பற்றுத லுள்ளவர்களுக்கு இருக்கிற வைராக்யம் அவர்களுக்கு இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. ஆகையால், பகவான் அர்ச்சை இன்னதென்பதைக் காட்டுவதற்காகத் தன் அம்சமான பரிவாரங்கள் ஆயுதங்கள் இவர்களை ஆழ்வார் ஆசார்யர்களாக அவதரிப்பித்தான். காரியம் கைக்கொள்பவனுக்குத் தூதன் எஜமானனைக்காட்டிலும் கிருபையுள்ளவனுக இருந்தாலொழிய காரியம் கைக்கூடாது என்று தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்க அங்கிருந்த பேர்வழிகளைக் கொண்டு வந்தான் என்றபடி. ஜீவகோடிகளுக்கு ப்ராகிருதத்துக்கும் அப்ராக்ருதத்துக்கும் இருக்கிற வாசியைக் காட்டி பலத்தைப் பகவானிடம் சேர்க்கைக்கன்றோ ஈச்வரன் இப்படிச் செய்தான்?

கர்நாடக ராஜாக்கள் பெருமாளிட மிருந்த பக்தியினுல் அனேக கிராமங்களை ஆராதனத்துக்கும், தொழிலாளிகளுக்கும், கைங்கர்ய பாரர்களுக்கும் விட்டுச் செப்புப் பட்டத்திலும் கல்லிலும் அடித்துத் தாங்கள் செய்த தர்மம் அழியாம லிருக்கவேண்டுமென்று செய்திருக்கிறுர்கள். ரிஷிகளும் அந்தந்த விடத்தில் ஸேவை ஸாதித்த குறிப்பைக்கொண்டு சதுர்யுகக் கணக்குச் சொல்லி யிருக்கிறுர்கள். உலகம் யுகந்தோறும் அழிவதும் மறுபடி பிறப்பதுமா யிருக்கிறது. மஹாப் பிரளயத்தில் எல்லாவற்றுக்கும் அழிவுண்டு. யுகப்ரளயத்தில் ஸ்தாவரங்கள் அழிவதில்லை. த்ரேதாயுகத்தில் ராமாவதாரம் த்வாபரயுகத்தில் கிருஷ்ணுவதாரம். அப்போது ஏற்பட்ட அயோத்தி மதுரை என்னும் நகரங்கள் இன்றும் இருந்துவருகின்றது. அடிக்கடி ஜீர்ணோத்தாரணம் அந்தந்த அரசர்களால் நடந்து வந்திருக்கிறது. மஹா சக்தியுள்ள ரிஷிகள் நிராலம்பனமாய் ரேசக பூரக யமநியமாதிகளுடன், அக்னி மத்தியிலும் தண்ணீரிலும் சருகு வாயு இவைகளைப் புஜித்துக் கொண்டும் கணக்கில்லாத வருஷங்கள் தபஸ் செய்து அந்த ஸமயம் மட்டும் சிலர்க்கு ஸேவை ஸாதித்து ஸந்துஷ்டி யடைந்திருக்கிறுர்கள். சிலர் ராமாவதாரம் கிருஷ்ணுவதாரம் வரப்போகிறது என்றும், அப்போது கர்மசக்ஷுஸ்ஸாலேயே பகவானை ஸேவிக்கலா மென்றும் எதிர்ப்பார்த்திருந்தார்கள்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

பதினேழாவது வர்ஷத்திய அறிக்கை.

சென்னை, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் நிர்வாஹ கமிட்டியாரால், ஸ்ரீ மதுராந்தகத்தில் நடைபெற விருக்கும் மஹா ஸங்கத்தில் ஸப்யர்களுடைய அங்கீகாரத்திற்காகப் பின்வரும் அறிக்கை. நிர்த்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸபை:—ஸப்யர்களின் ஸங்க்யை ப்ரஸ்தாப வர்ஷத்தில் அதிகரித்திருப்பது ஸந்தோஷிக்கத் தக்கது. பதினாறாவது வருஷத்திய அறிக்கையின்படி அந்த வர்ஷம் முடிவில் சந்தாதாரர்களின் தொகை 660; கௌரவ மெம்பர்கள் உள்பட மொத்தம் 668. ப்ரஸ்தாப வர்ஷத்தில் சந்தாதாரர்களின் தொகை 775. அத்துடன் நிர்வாஹ கமிட்டியார், கௌரவ மெம்பர்களின் தொகையை 38 ஆக அதிகரித்துப் பல மடாதிபதிகளுக்கும் வித்வான்களுக்கும் ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலைகளுக்கும் தீபிகையை இனமாக அனுப்பத் தீர்மானித்தனர்.

பதினெட்டாவது வர்ஷத்தில் பிப்ரவரி மீ 29உக்குள் ஸப்யர்களின் தொகை இன்னும் அதிகரித்திருக்கிறது; அந்தத் தேதியில் மொத்தம் அங்கத்தினரின் தொகை 786.

வேதாந்த தீபிகை:—ப்ரஸ்தாப வர்ஷ ஆரம்பத்தில் ஏற்கனவே பத்ராதிபராக இருந்த ஸ்ரீ. உ. வே. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவய்யங்கார் ஸ்வாமி ராஜிநாமா செய்துவிட்டார். நிர்வாஹ கமிட்டியார் அவருடைய ராஜிநாமாவை அங்கீகரித்து ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமியைப் பத்ராதிபராக இருக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்க, அந்த ஸ்வாமி அதை அங்கீகரித்துத் தீபிகையை நடத்திவருகிறார். பல வ்யாஸங்கள் வெளியிடப்படுவதுடன், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்ததும் இதுவரையில் துர்லபமாக இருந்ததுமான ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமென்ற அபூர்வ க்ரந்தம் இவ்வர்ஷம் முதல் க்ரமேண தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன் வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. அதேமாதிரி துர்லபமாக இருந்த ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்துடன் ப்ரசுரிக்கப்பட்டு பூர்த்தியுமடைந்து விட்டது.

தீபிகைக்கு அநந்ய ப்ரயோஜநமாக விஷய ப்ரதாநம் செய்தும் அபிமாநத்துடன் த்ரவ்ய ஸஹாயம் செய்துமுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமூஹத்தினருக்குக் கமிட்டியார் தங்களுடைய ஹார்த்தமான க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றனர்.

நிர்வாஹகர்கள்:—ப்ரஸ்தாப வர்ஷத்தில் நிர்வாஹகர்களில் சிறிது மாறுதல்கள் நேர்ந்தன. வர்ஷ ஆரம்பம் வரையில் கூட்டுக் காரியதரிசியாகவிருந்த ஸ்ரீ. உ. வே. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவய்யங்கார் ஸ்வாமி தமது வேலையை ராஜீநாமா செய்துவிட்டார். மே மாதம் வார்ஷிகமஹா ஸங்கம் நடந்தவரையில் மற்றொரு கார்யதர்சியான ஸ்ரீ. உ. வே. எஸ். கோபால

ஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமியும் உதவி கார்யதரிசியாக விருந்த ஸ்ரீ. உ. வே. கே. டி. ஸுந்தரராஜசார்யர் ஸ்வாமியும் கார்யங்களை நிர்வஹித்து வந்தனர். வார்ஷிக மஹா ஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ. வே. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ. உ. வே. எஸ். லக்ஷ்மீ நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமியும் கார்யதர்சிகளாக நியமிக்கப்பட்டனர். ஸபை நிர்வாஹத்துக்கு ஒரு உதவி காரியதர்சி அநாவச்யமென்பதாக அந்தக் கூட்டத்தில் நிர்மானிக்கப்பட்டது.

நிர்வாஹ கமிட்டி:—வர்ஷ ஆரம்பத்தில் கமிட்டி அங்கத்தினர்கள் இருவர் ராஜீநாமா செய்தனர். அவர்களுக்குப் பதிலாக இருவர் கமிட்டியாராலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஸபையின் கார்யங்களை ஆலோசனை செய்து முடிவு செய்யக் கமிட்டியார் பத்துமுறைகள் கூடியிருக்கின்றனர்.

வார்ஷிக மஹா ஸங்க கார்யக் கூட்டத் தீர்மானத்தை அநுஸரித்து, கமிட்டி அங்கத்தினரான ஸ்ரீ. உ. வே. கே. வி. க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி மாதாந்த கணக்குப் பரிசோதகராக நியமிக்கப்பட்டு, அந்த ஸ்வாமியும் கணக்குகளைப் பரிசிலனை செய்து தகுந்த ஸஹாயம் செய்தார்.

உபந்யாஸங்கள்:—கோயம்புத்தூர் ஸ்ரீ. உ. வே. வி. வி. வெங்கடரமணய்யங்கார் ஸ்வாமி ஸபைக்கு உபகரித்த த்ரவியத்தைக் கொண்டு (ரூபாய் நூறு) கோயம்பத்தூர், சேலம் ஜில்லாக்களில் பல இடங்களில் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியைக் கொண்டு ஸம்ப்ரதாய விஷயமாக உபந்யாஸங்கள் செய்ய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அந்த ஸ்வாமி கமிட்டியார் அபிப்ராயப்பட்டதை விட அதிகப்படியாகவே பல உபந்யாஸங்கள் செய்து உபகரித்ததற்காகக் கமிட்டியார் தங்கள் க்ருதஜ்ஞதையை அந்த ஸ்வாமிக்குத் தெரிவிக்கின்றனர். அந்த உபந்யாஸங்களின் விவரம் 18-வது ஸம்புடம் 3, 4, 5 ஸஞ்சிகைகளில் ப்ரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் கொடவாசல் நரஸிம்மாசார்யஸ்வாமி கமிட்டியின் ப்ரார்த்தனையின் பேரில் அநந்ய ப்ரயோஜநமாகச் சென்னை, செங்கல்பட்டு முதலிய ஜில்லாக்களில் ஸபை ஸம்பந்தமாக உபந்யாஸங்களைச் செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றிச் சென்னை, திண்ணனூர், மதுராந்தகம், நெல்லூர் முதலிய பல விடங்களிலும் பல உபந்யாஸங்கள் செய்து ஆதரவளித்ததற்காகக் கமிட்டியார் தமது க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றனர்.

தஞ்சை ஜில்லாவில் உபந்யாஸங்களை உத்தேசித்து பல வர்ஷங்களாக வர்ஷம் 1-க்கு ரூ. 200 கொடுத்து உதவிசெய்துவந்த ஸ்ரீ உ. வே. டில்லி ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமி அந்த உபகாரத்தை நிறுத்த நேர்ந்தது. மீண்டும் அதைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அந்த ஸ்வாமியை ப்ரார்த்தித்தும் இன்னும் அது ஸபைக்கு ப்ராப்தமாகவில்லை.

ஸ்ரீமதாதிவண் சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் ஸம்மாநம்:—ஸ்ரீ. உ. வே. திட்டை ராவ் ஸாஹிப் டி. எஸ். ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்ய ஸ்வாமியின் த்ரவ்ய ஸஹாயத்தைக் கொண்டு ப்ரதி வர்ஷம் விநியோகிக்கப்படும் இந்த ஸம்மாநம் இந்த வர்ஷத்தில் "ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீ கண்டாசார்யரும்" என்னும் விஷயமான வ்யாஸத்திற்குப் பாரிதோஷிகமாகக் கொடுப்பதென முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது ஸம்பந்தமான வ்யாஸங்கள் தருவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வார்ஷிக மஹா ஸங்கம்.—ஸபையின் 16-வது வார்ஷிக மஹா ஸங்கம் ஸ்ரீ புள்ளம் பூதங்குடியில் 1927-ம் வருஷம் மே 12, 13, 14-ம் தேதிகளில் வெகு விமர்சையாக நடைபெற்றது. வித்வான்களான ஸ்ரீ உபய. வே. குரிச்சி சேஷாத்ரியாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ உபய. வே. காரப்பங்காடு சிங்கப் பெருமாள் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ உபய. வே. கடாம்பி ராமாநுஜா சார்யஸ்வாமி, ஆகிய இவர்கள் முறையே ஒவ்வொரு தினமும் அக்ராஸநம் வஹித்து மஹா ஸங்கத்தை நடத்தினார்கள். பல பாகங்களிலிருந்தும் ஏராளமான ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளி யிருந்து அலங்கரித்தனர். பல வித்வான்களைக் கொண்டு அரிய உபந்யாஸங்கள் செய்விக்கப்பட்டன. ஸ்ரீ அஹோபில மடம் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் (ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன்), ஸங்கத்துக்கு ரூ. 200 த்ரவ்ய ஸஹாயம் செய்து அநுக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினர். திருக்குடந்தை ஸ்ரீ. உபய. வே. சக்ரவர்த்தியாசார்ய ஸ்வாமியும் ஸ்ரீ. உபய. வே. கும்மட்டித்திடல் ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமியும் விசேஷ ச்ரத்தையுடன் எல்லோரும் ஸந்தோஷிக்குமாறு ஸபையை நிர்வஹித்து உபகரித்தனர்.

கணக்குப் பரிசோதனை:—இந்த வர்ஷத்தின் கணக்குகளைப் பரிசோதிக்க ஸ்ரீ உ. வே. டி. நரஸிம்ம ராகவய்யங்கார் ஸ்வாமியை (Supdt, Accountant Generals' Office) கமிட்டியார் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க, அந்த ஸ்வாமி கணக்குகளைப் பரிசோதித்து, தமது அறிக்கையையும் அனுப்பி யிருக்கிறார். அதன் ஸங்க்ரஹம் கீழே ப்ரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஸ்வாமிக்குக் கமிட்டியார் தங்கள் க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

வரவு செலவு கணக்கு.

* 16-வது வர்ஷத்திய முடிவில் இருப்பு	...	1685—6—10
17-வது வர்ஷத்திய வரவு	...	1840—7—6
ஆக		3525—14—4
,, செலவு		2128—15—1
17-வது வருஷத்திய முடிவில் இருப்பு	...	1396—15—3

ஸபையின் சந்தாவை ஸப்பர்களில் சிலர் தக்க காலத்தில் அனுப்பாத காரணத்தினால் ஸுமார் 800-ரூபாய் வரையில் பாக்கி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப் பாக்கி வைத்திருக்கும் ஸப்யர்கள் க்ருபையுடன் சந்தா பாக்கியைச் சீக்ரத்தில் செலுத்தத் திருவுள்ளம்பற்றும் பக்ஷத்தில் ஸபையின் வரவு அதிகரித்து அதற்கு மிகுந்த ஆநுகூல்யம் ஏற்படும். ஸபைக்குப் போதுமான அர்த்த ஸௌகர்யமில்லாததால், ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநவிஷயத்தில் ஸபை இன்னும் தீவ்ரமான ப்ரயத்நங்கள் செய்யக்கூடாமலிருக்கிறது.

இந்த ஸபையின் அபிவ்ருத்தியிலும் தீபிகையின் அபிவ்ருத்தியிலும் ச்ரத்தாளுக்களாய் அநேகவிதமாய் உபகரித்த எல்லா ஸ்வாமிகளுக்கும் கமிட்டியார் தங்கள் க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவிப்பதுடன், பின் மேலும் அவர்

குறிப்பு:—16-வது வர்ஷத்திய இருப்பிலிருந்து 172-7-6 பிற்பாடு ஸ்ரீ. உ. வே. டில்லி ஸ்வாமிக்கு பாஜி கார்யதர்சியால் திரும்ப அனுப்பப்பட்டு விட்டது.

கள் இவற்றை விசேஷமாக ஆதரித்து இம்முக்ய கைங்கர்யம் நன்கு நிறைவேறும்படி செய்ய வேணுமென்று பிரார்த்திக்கின்றனர்.

மதராஸ்,
1—4—28.

எஸ். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார்,
எஸ். லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹாசாரியர்,
கார்யதர்சிகள்.

கணக்குப் பரிசோதகரின் அறிக்கை.

ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபையின் கார்யதர்சிகளுக்கு:—

ஸபையின் எக்ஸிக்யுடிவ் போர்ட் கமிட்டியார் நியமநப்படி, 1927-ம் வர்ஷம் செப்டம்பர் மீ 30 உயோடு முடிவான ஸபையின் 17-வது வர்ஷத்திய கணக்குகளைப் பரிசோதித்தேன். வரவு செலவு கணக்குகள் ஸரியாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் விஷயத்தில் திருப்தியடைந்தேன். மாஸாந்தர வரவு செலவு கணக்குகளும் ஸரியாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மாஸாந்தர வரவு செலவு கணக்குகளைத் தணிக்கை (Check) செய்ததில் ஸரியாக வைக்கப்பட்டதாக ஏற்பட்டது.

திருவல்லிக்கேணி
31—3—28.

டி. நரஸிம்மராகவாசாரியர்,

வரவு.

	ரூ.	அ.	பை.
முன் இருப்பு	1685	6	10
சந்தா	1620	9	0
புஸ்தக விற்பனை	21	4	6
வட்டி வரவு	15	10	0
விளம்பரம்	68	0	0
உபந்யாஸங்களுக்கு நன்கொடை	115	0	0
மொத்தம்	3525	14	4

செலவு.

	ரூ.	அ.	பை
அச்சுக்கூலியும் காகிதமும்	1296	6	3
தபால் சார்ஜ்	287	2	5
குமாஸ்தா சம்பளம் வகைரா	131	1	0
வித்வான்களுக்கு ஸம்மாநம்	30	0	0
கணக்குப் பரிசோதகருக்கு	50	0	0
கணக்குப் புஸ்தகங்கள் அச்சிட்டது	22	8	0
பைண்டிங் செலவு	12	8	0
ப்ளாக் தயாரித்தது	13	12	0
வண்டிச்சத்தம், கூலி வகைரா	34	14	9
உபந்யாஸங்கள் ஸம்பந்தமான பிரயாணச் செலவு	25	0	0
ஸ்டேஷனரி செலவும் மற்றும் சில்லரைச் செலவுகளும்	33	3	2
ஸ்ரீ டில்லி ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காருக்கு அவருடைய உபந்யாஸ பண்டு பணத்தைத் திருப்பியனுப்பினது	172	7	6
ஆக செலவு	2108	15	1
வருஷ முடிவில் கையிருப்பு	1416	15	3
மொத்தம்	3525	14	4

ஸ்ரீ:

க டி த ங் க ள்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. ஸம்பாதகருக்கு:—

தத்வ போதிநீ.

சென்ற மாசி மாஸத்திய வேதாந்த தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிற ஸம்சயோச்சேதிநியை அடியேன் கண்ணுற்றேன். அது ஸம்சய பரம்பரையை உத்தரோத்தரம் விருத்தி அடையச்செய்கிறதே ஒழிய உச்சேதநம் செய்யும் தன்மை அதற்கு இல்லை.

தொடக்கத்தில், '[illegible]' என்கிற பதத்திற்கு விக்ரஹ வாக்யம் எழுதினது ஸரியன்று என்பது அடியேனுடைய ஆக்ஷேபம். அந்த ஸ்வாமி இதரேதர யோக த்வந்த்வ ஸமாஸத்தை ஆச்ரயித்திருக்கிறார். அடியேன் கர்மதாரய ஸமாஸத்தை ஆச்ரயித்தவன். இந்த இடத்தில் இந்த ஸமாஸம் எல்லா ஸித்தாந்திகளாலும் ஆதரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் இந்தக் கர்மதாரயத்தைக் கண்டரவேண சொல்லியிருப்பதுடன், அப்பய்ய தீக்ஷிதரும் தாம் செய்திருக்கிற ஸித்தாந்த லேச ஸங்க்ரஹ க்ரந்தத்திலிதை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அதற்கு விவரணமான க்ருஷ்ணாலங்கார வ்யாக்யானத்தில் அச்யுத க்ருஷ்ணாநந்த தீர்த்தரும் இவ்விதம் எழுதி இருக்கிறார். அதாவது:—"[illegible]." ஜகத்ரூபமான கார்யத்தைக் குறித்து ப்ரஹ்மமானது உபாதாந காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவுமிருக்கிறதென்பது ஸித்தாந்தம். ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்ட வேஷேண ஜகதுபாதாநத்வமும், ஸங்கல்ப விசிஷ்ட வேஷேண நிமித்தத்வமும், காலாத்யந்தர்யாமி வேஷேண ஸஹகாரி காரணத்வமும் கண்டாதுஷ்டமாக இருக்கிற இந்தக் கர்மதாரயத்தை த்யாகம் பண்ணி, த்வந்த்வத்தை அந்த ஸ்வாமி ஆச்ரயித்ததற்கு யாது காரணமென்பது விளங்கவில்லை. 'ப்ரஹ்மண அபிந்ந நிமித்தோபாதாநத்வம் என்று பெயர் கொடுக்கப் பட்டிருப்பதால்' என்று எழுதி இருக்கிறார். விஷயத்திற்கு இந்தப் பெயர் யார் இட்டனர்? இவரே இட்ட பெயர் தானே. 'ப்ரஹ்மண:' என்கிற பதத்தைக் கூட ப்ரயோகம் பண்ணினதாலேயே அபிந்ந பதத்தைக் கார்யபரமாக எண்ணி அர்த்தமெழுதி விடலாமா? அடியேனுடைய பக்ஷம் த்வந்த்வாதீதம்; அல்லது அத்வந்த்வம். இந்தக் கர்மதாரய ஸமாஸ பக்ஷமே அப்யர்ஹிதம். இந்தப் பக்ஷத்திலே தான் எல்லா வேதாந்திகளுக்கும் நோக்கு. 'ப்ரஹ்மண:' என்கிற பதம் இந்தப் பக்ஷத்தில் நன்கு அந்வயிக்கிறது. ப்ரஹ்ம பதத்துக்குப்

பிந்தி இருக்கிற ஷஷ்டி விபக்தியானது ஸம்பந்த ஸாமாந்யமானது; ஆதாராதேய ரூபமான ஸம்பந்த விசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கிறது. ஆகையால் அதற்கு, ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலுள்ள அபிந்ந நிமித்தோபாதாநத்வமென்று ஸ்வரஸமாக அர்த்தம். அந்த ஸ்வாமி, "அடியேன் எழுதியபடி அபிந்நபதத்தைக் கார்யபரமாக வைத்து விக்ரஹம் பண்ணினால் தான், பதங்களுக்கு ஸார்த்தக்யம் ஏற்படுவதுடன், லக்ஷ்யமாணார்த்த இதர மத வ்யாவ்ருத்தியும் ஸ்வமத ஸாரஸ்யசநமும் ஏற்படும்; 'ப்ரஹ்மண: நிமித்தோபாதாநத்வம்' என்றாலே ப்ரஹ்ம நிஷ்டமான த்விவித காரணத்வம் ஏற்பட்டு விடுமாகையால், அபிந்நபதமோ அபிந்நபதத்தைக் காரண பரமாக ஆக்கினால் ப்ரஹ்மண: என்கிற பதமோ வ்யர்த்தமாக ஆகும். அதைக் கார்யபரமாக வைத்தால் வைசேஷிகாதி மத வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படும். அவர்கள் ப்ரஹ்ம நிஷ்ட ஸம்யோக ரூப அபிந்ந கார்யத்தைக் குறித்து ப்ரஹ்மண: நிமித்தோபாதாநத்வம் ஒப்புக்கொண்டாலும் 'அபிந்ந கார்யத்தை' என்பதற்கு 'அபிந்நதர்மாவச்சிந்ந கார்யத்தை' என்று அர்த்தம் கொள்ளலாமாகையால் தாத்ருச கார்யம் ப்ரதி நிமித்தோபதாநத்வம் அவர்கள் ஒப்பவில்லையாதலால் தந்மத வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படும். ஆகையால் கார்ய பரமாக வைத்து விக்ரஹவாக்யம் எழுதப்பட்டது" என்று எழுதி இருக்கிறார். அதற்கு உத்தரம்:- அந்த ஸ்வாமி வாக்யமெல்லாம் ஒருவித அபிநிவேசத்தை வெளியிடுகின்றது. 'ஏக' என்கிற பதம் ஸ்வரஸமாக ப்ரயோகிக்கத்தக்கதாக இருக்க, அதைவிட்டு 'அபிந்ந' என்கிற பத ப்ரயோகத்தின் கருத்தென்ன? அதைக் கார்யபரமாக ஆக்கினால் அபிந்ந பத ஸ்வாரஸ்யம் ககந குஸுமமே. காரணபரமாக வைத்தால் இந்தப் பதம் புஷ்கலமான அர்த்த ஸ்வாரஸ்யத்தை ப்ரகாசப்படுத்துகிறது. அப்பொழுது தான் அதற்கு ஸார்த்தக்யம் வருகிறது. அந்த ஸ்வாமி விக்ரஹ வாக்யம் எழுதின மாதிரி பூர்வாசார்யர்கள் ஒருவரும் எழுதவில்லையே. 'லக்ஷ்யமாணார்த்த' என்பது இதர மத விசேஷணமா? ஸ்வமத விசேஷணமா? கூடமாகப் போடப்பட்டிருக்கிறது. அடியேன் பக்ஷத்தில் 'ப்ரஹ்மண:' 'அபிந்ந' இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் வையர்த்ய லேசமில்லை. வைசேஷிக மத வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுமென்கிறார். அதுவும் பொருந்தவில்லை. ப்ரஹ்ம நிஷ்ட ஸம்யோகம் ப்ரஹ்ம கட ஸம்யோகமென்று வைத்துக்கொள்வோம். அதைக் குறித்து ப்ரஹ்மத்துக்கு நிமித்தத்வம் உபாதாநத்வம் இரண்டும் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்; அபிந்ந தர்மாவச்சிந்ந கார்யத்தைக் குறித்தும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அவ்வாறு இருக்க வ்யாவ்ருத்தி எப்படி? அபிந்ந பதம் ஏக பர்யாயமாக இருப்பதில் அடியேனுக்கு ஆக்ஷேபணையே இல்லையே.

(2) இணங்கின அர்த்தம் பஞ்சமிக்கு அபாதாநத்வமே. தர்ம தர்மிஜ்ஞாநம் அடியேனுக்கு உண்டு. இந்த ஸம்சயத்தை ஒருவரும் தீர்க்கவேண்டாம். உபாதாநத்திற்கும் அபாதாந ஸம்ஜ்ஞை விதிக்கவே இல்லை. 'யதோவா இமாநி' என்கிற இடத்தில் பஞ்சமியானது ஹேத்வர்த்தத்தில் என்பது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நம். 'பஞ்சம்யந்த பதத்தினால் வாச்யமான' என்கிற இடத்தில், '[illegible]' (பிற்காலத்தில் பஞ்சமி எந்தப் பதத்தின் மீது வருமோ அந்தப் பதம்) என்பது அர்த்தம். அதனால், 'பஞ்சம்யந்தத்துக்கு மேல் பஞ்சமி வருகிறது என்றல்லவோ அர்த்தம் ஏற்படுகிறது? இது ஸரியா?' என்கிற சோத்யம் நிரஸிக்கப்பட்டது.

(3) யோக விபாகம் இஷ்டஸித்யர்த்தம் தான், வேறு காரணத்தைக் கருதி யோக விபாகம் கிடையாது. ஸித்தாந்த கௌமுதீ க்ரந்தத்தில் அவ்யயீபாவ ஸமாஸ ப்ரகரணத்தில் ஸ்ரீபட்டோஜி தீக்ஷிதர் '[illegible]' என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இது, [illegible] முதலிய க்ரந்தங்களில் ஸுஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் சர்ச்சையே வேண்டாம்.

திருச்சி,
6—4—28

த வே. ஸ்ரீநிவாஸ:

புஸ்தக விமர்சம்.

(1) ஸ்ரீ பகவத் த்யாந ஸோபாந ஸ்ரீ தசாவதார ஸ்தோத்ரங்களின் வ்யாக்யை.

ஸ்ரீ: உப. அன்பில். வெ. கோபாலாசார்யர் என்று ப்ரஸித்தரான வித்வாந், ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனால் அநுக்ருஹீதங்களாயுள்ள பகவத் ஸ்தோத்ரங்களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் பாவ விவரணம் செய்வதாக உபக்ரமித்து, இப்பொழுது ஸ்ரீ பகவத் த்யாந ஸோபாநம் ஸ்ரீ தசாவதார ஸ்தோத்ரம் ஆக இந்த இரண்டு ஸ்தோத்ரங்களுக்கும் பாவ விவரணத்தைப் பூர்ணமாக எழுதி அதை மூல ச்லோகங்களுடன் நாகர லிபியில் அச்சுப் பதிப்பித்து ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறார். அந்த வ்யாக்யாநம் முழுவதையும் நாம் படித்துப் பார்த்தோம். ஸகல அம்சங்களிலும், அது, ரஸிகரெல்லாருக்கும் மிக்க ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. வ்யங்க்யார்த்தங்களை விவரிப்பதிலும், பத ப்ரயோகங்களுடைய ஸ்வாரஸ்ய பலத்தால் ப்ரத்யபிஜ்ஞாபிதமாயுள்ள பூர்வர்களுடைய திவ்ய ஸூக்திகளைச் சரியானபடி கண்டு பிடித்து எழுதுவதிலும் ஸ்ரீ கோபாலாசார்யருடைய வ்யாக்யை ரஸவத்தாகவும் அந்யாத்ருசமாகவும் இருக்கிறது. ஸ்ரீ நிகமாந்தார்யனுடைய ஸ்தோத்ரங்களெல்லாம் வேதாந்தார்த்தங்களைப் பஹுவாக அடக்கியுள்ளவை. அம்மாதிரியான வேதாந்தார்த்தங்களை எவ்வித லோபமுமின்றிக்கு ஸ்ரீ கோபாலாசார்யர் மிக்க உத்ஸாஹத்துடன் விவரிக்கிறார். சிலவிடங்களில் அந்த விவரணம் அதிரிக்தமாக இருந்தபோதிலும், வேதாந்தார்த்த விசாரத்தில் அவருக்கு இருக்கும் உத்ஸாஹ ஸம்பத்தை நன்கு அறிந்திருக்கும் நாம் அந்த அதிக்ரமத்தைப் பெரியதொரு தோஷமாக க்ரஹிக்கமாட்டோம். தவிரவும், ப்ராப்த விஷயத்தில் ஏற்படும் விசாரத்திற்கு அதிரேக ப்ரயுக்தமான தோஷம் என்பது எப்படி ஸம்பாவிதமாகும்? வ்யாக்யாநம் எழுதப்பட்டிருக்கும் வாக்ய சைலியும் அதிஸரளமாகவும் ப்ரஸந்நமாகவும் மதுரமாகவும் கம்பீரமாகவும் இருக்கின்றது. இப்படி ஸஹ்ருதயரெல்லாருக்கும் அதிமாத்ரம் ஆஸ்வாதநீயமான ரஸத்துடன் கூடிய தாத்பர்ய விவரணங்களைச் செய்ய உத்யுக்தராக இருக்கும் இவருடைய ப்ரவ்ருத்தியைப் பகவாந் கடாக்ஷித்து நிர்விக்நமாகத் தலைக்கட்டி வைக்கவேணுமென்று நாம் ஹார்த்தமாக ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

(2) திருக்குடந்தை ஸ்ரீ ஆராவமுதன் பெருமை.

இது, திருக்குடந்தை திருப்புறம்பயத்தில் இருக்கும் ம-ள-ள-ஸ்ரீ டி. டி. ராமஸ்வாமி நாயுடு அவர்களால் எழுதப்பெற்று, ஸ்ரீ கோமளாம்பா அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை அபேக்ஷிப்பவர்கள் டி ராமஸ்வாமி நாயுடு அவர்களுக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் பதினெட்டாவது வார்ஷிக மஹா ஸங்கம்.

—:0:—

திருவல்லிக்கேணி
விபவ ஞு சித்திரை மீ 1 உ

தாஸர்களுடைய விஜ்ஞாபநம்:

சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் பதினெட்டாவது வார்ஷிக மஹா ஸங்கத்தை, ஸ்ரீ பாகவதோத்தமர்களுடைய நியமநத்தை முன்னிட்டு, ஸ்ரீ மதுராந்தகத்தில் நாளது சித்திரை மீ 9, 10 உ (ஏப்ரல் 21, 22 உ) களில் நடத்துவதாக நிச்சயம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ. உப. மஹா மஹோபாத்யாய கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி முதல் தினத்திலும், ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி இரண்டாவது தினத்திலும் அக்ராஸநத்தை வஹிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி இருக்கிறார்கள். அப்பொழுது யதா பூர்வம் பண்டிதர்களின் உபந்யாஸம் முதலியவை நடைபெறும். அவைகளின் க்ரமம் இப்பொழுது நிர்ணயித்திருக்கிற ப்ரகாரம் மறு பக்கத்தில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஸகல ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆஸ்திக சிரோமணிகளும் அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் இரண்டு தினங்களிலும் எழுந்தருளி யிருந்து ஸதஸ்ஸை ஸ்ரீ சரண்யன் திருவுள்ளம் உகக்கும்படி நடத்திவைக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஆ. ராமாநுஜாசார்யர்
(ஸத்கார ஸபை அத்யக்ஷர்)
கைங்கர்யம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்
(ஸ. ஸ. உபாத்யக்ஷர்)
பள்ளிப்பட்டு திருவேங்கடாசார்யர்,
வங்கீபுரம் நரஸிம்ஹாசார்யர்
(ஸ. ஸ. கார்யதர்சிகள்.)

எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார்,
எஸ். லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹாசார்யர்,
(ஸ்ரீ.வை.ஸி. ஸபை கார்யதர்சிகள்.)

ஸ்ரீ:

விபவஹு சித்திரை மீ 9உ சனிக்கிழமை.

அக்ராஸநாதிபதி:—ஸ்ரீ. உப. மஹாமஹோபாத்யாய க. தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி.

காலை 8-மணி முதல் 11-மணி வரையில்

1. அக்ராஸநாதிபதியின் உபந்யாஸம்
2. ஸ்ரீ. உப. வித்வான் இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்
3. ஸ்ரீ. உப. வித்வான் தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்

மாலை 3-மணி முதல் 6-மணி வரையில்

1. ஸ்ரீ. உப. வித்வான் காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்
2. ஸ்ரீ. உப. வித்வான் தில்லியம்பூர் சக்ரவர்த்யாசார்ய ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்
3. ஸ்ரீ. உப. வித்வான் திருமழிசை ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்

விபவஹு சித்திரை மீ 10உ ஞாயிற்றுக்கிழமை.

அக்ராஸநாதிபதி:—ஸ்ரீ. உப. வித்வான் பு. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி.

காலை 8-மணி முதல் 11-மணி வரையில்

1. அக்ராஸநாதிபதியின் உபந்யாஸம்
2. ஸ்ரீ. உப. வித்வான் தேசிக வரதாசார்ய ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்
3. ஸ்ரீ. உப. வித்வான் நாவல்பாக்கம் நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்

மாலை 2-மணி முதல் 6-மணி வரையில்

1. ஸபா ஸம்பந்தமான கூட்டம்
2. ஸ்ரீ. உப. வித்வான் கொடைவாசல் நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்
3. ஸ்ரீ. உப. வித்வான் காஞ்சீ ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்
4. ஸ்ரீ. உப. வித்வான் சேரங்குளம் வரதாசார்ய ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்.

ஸ்ரீ:

॥ ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபையின் பதினெட்டாவது வார்ஷிக மஹா ஸங்கம்.

நாம் ஏற்கனவே விஜ்ஞாபநம் செய்து கொண்டிருக்கிற ப்ரகாரம், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் பதினெட்டாவது வார்ஷிக மஹா ஸங்கம், ஸ்ரீ மதுராந்தகத்தில் நாளது சித்திரை மீ 9,10உகளில் நடைபெறுகின்றது. ஸ்ரீ மதுராந்தக வாஸிகளான நமது ஸஹ்ருதுக்களெல்லாரும் இது விஷயத்தில் மிக்க உத்ஸாஹமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களென்று நாம் அறிகிறோம். சென்ற பங்குனி மீ 30 உ புதன் கிழமை திநம் அவர்களெல்லாரும் ஒரு ஸங்கமாகச் சேர்ந்து, ஸ்ரீ. உப. வித்வாந் திருக்கள்ளம் திருவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியை அக்ராஸநாதிபதியாக வரித்துக்கொண்டு இந்த வார்ஷிக ஸபை விஷயமாகப் பல தீர்மாநங்களைச் செய்து, அவைகளை அந்த ஸங்கத்தின் கார்யதர்சி மூலமாக நமக்கு நியமித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் சற்றேறக்குறைய இருபது திருநாமங்களடங்கியுள்ள ஒரு ஸத்கார ஸபையை ஏற்படுத்தி, ஸ்ரீ.உப.ஆ. ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியை (ரிடயர்ட் டெபுடி கலெக்டர்) அதற்கு அத்யக்ஷராகவும், ஸ்ரீ. உப. கைங்கர்யம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியை உபாத்யக்ஷராகவும், ஸ்ரீ. உப. பள்ளிப்பட்டு திருவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உப. வங்கிபுரம் நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி இவ்விருவர்களைக் கார்யதர்சிகளாகவும் வரித்து, இன்னும் இதற்கு மேல்கொண்டு ஸங்கத்தின் ஸித்திக்கு அபேக்ஷிதமான வேறு ஸம்விதாநங்களையும் எவ்விதக் குறைவு மின்றிக்குச் செய்து வருகிறார்கள். ஆகையால், ஸங்கம், ஸ்ரீசரண்யன் திருவுள்ளம் உகக்கும்படி நடைபெறுமென்பதில் எவ்வித ஸம்சயமும் இல்லை.

இந்த ஸங்க விஷயமாக நாம் ஒரு விசேஷ விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளத் துணிகின்றோம். அதை ஸங்கத்தில் அந்வயிக்கும் ஆஸ்திகர்களெல்லாரும் பராமர்சித்து, அதன் நிறைவேற்றத்திற்கு

வேண்டுவனவான ப்ரயத்நங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். கலி மஹிமையால் நமது ஸநாதந தர்மங்களெல்லாம் லுப்தங்களாகி வருகின்றன வென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இவைகளை ஆத்யந்திகமாக லோபம் அடைய வொட்டாமல் பல ப்ரயத்நங்கள் பல பெயரால் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் ஒருவராவது சரியானபடி இந்த அதர்ம ப்ரசாரத்தின் மூல காரணத்தை விசாரித்து, அதற்கு அநுரூப மான ப்ரதீகாரங்களைச் செய்து வருவதாக நமது புத்தியில் தோன்றவில்லை. நமது பாலர்களை, பால்யத்தில் நமது பெரியோர்களுடைய ஸம்ஸர்க்க மின்றிக் கும் ஸதாசார மில்லாம லிருக்கும் இதர தேச வாஸிகளுடைய ஸம்ஸ்காரம் ஸங்க்ரமிக்கும் படிக்கும் நாம் அநாதரித்து வரும் வரையில், தர்மத்தை ஸம் ரக்ஷிப்பதற்காக நாம் செய்யும் ப்ரயத்நங்க ளெல்லாம் நிஷ்பலங்களாகவே போய்விடும் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. ப்ராதஸ் ஸ்நாநாதிகள் இல்லாமலும் ஸந்த்யா வந்தநாதிகள் இல்லாமலும் மனம் போனபடி ஆசரிப்பவர்களாகவும், மஹர்ஷி ப்ரப்ருதிகளான நமது பெரியோர்களின் கௌரவாநபிஜ்ஞர்களாக வும் வளர்ந்து வரும்படி நமது பாலர்களை நாம் விட்டு வந்தால், நமது தர்மம் எவ்விதத்தில் ஸம்ரக்ஷிதமாகும்? நமது பாலர்களெல்லாரும் இங்லீஷ் பாஷாப்யாஸத்திற்காக தமது மாதா பிதாக்கள் இருக்குமிடத்தை த்ய ஜித்துவிட்டு விசித்ரமான நடவடிக்கைகளை யுடையவும் கேவல ஸாஹஸங்கி களாகவு மிருக்கும் பத்தந வாஸிகளுடைய மத்யத்தில் வஸித்து வரு கிறார்கள். ஒவ்வொரு வித்யா சாலையிலும் இப்பொழுது இந்த பாலர் களுடைய ஸௌகர்யாதிகளை உத்தேசித்துப் போஜந சாலைகள் ஏற்பட் டிருக்கின்றன. அவைகளில் இஷ்டப்படி புஜித்துகொண்டு பெரியோர் களுடைய சிக்ஷையின்றிக்கே வர்த்தித்து வரும் அந்தப் பாலர்களுடைய ஆசாரங்களும் மநோபாவங்களும் எப்படிப்பட்ட வைபரீத்யத்தை அடை கின்றன வென்பது எல்லாருக்கும் விதிதம். பாஷாந்தராப்யாஸம் அநிவார ணீயம்; அதை உத்தேசித்துப் பெரிய பத்தந வாஸமும் அவச்யம் ஆச்ரயிக்க வேண்டியதாகவே இருக்கின்றது; அதற்காக நாம் எல்லாரும் வீடு வாசல்களை த்யஜித்துவிட்டு பத்தநங்களில் போய் வஸிப்பது என்பதும் அஸாத்யமான கார்யம். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில், நமக்குப் பரம்பரையாக ப்ராப்தமா யிருக் கும் ஆசாரமும் வாஸனையும் நமது பாலர்களைப் பரித்யஜிக்காமல் இருக்கும் படியான மார்க்கத்தை நாம தேடுவது நமது தர்மமன்றோ? பூர்வர்களுடைய ஆசாரம் ஸம்ரக்ஷிக்கப்பட்டு வந்தாலொழிய நமது ஸநாதந தர்மம் எவ் விதத்தில் நிலைபெறும்? இதை ஆஸ்திகர்க ளெல்லாரும் சற்றுக் கவனிக்க வேண்டும். நமது ஆசாரங்களில் நமக்கு விச்வாஸமும் கௌரவ புத்தியும் இருக்கின்றன வென்பது உண்மையேயானால், அவைகளைச் சரியானபடி ஸம் ரக்ஷிக்க நாம் முயல வேண்டியது அவச்யமே.

[illegible]

மானது அவைகளுக்கு ஸ்வாபாவிகமான தர்மமாக இருந்தபோதிலும், கர்ம வசத்தால் அந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு ஒருவிதமான குறைவும் மலர்ச்சியும் உண்டாகின்றனவென்று நாங் கள் ஒத்துக்கொண் டிருக்கிறோம்; அப்படி நாங்கள் ஒத்துக்கொண் டிருக்கிறபடியால் உங்களால் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபங்கள் எங்கள்மீது ஏறமாட்டா; உங்களுக்கு ப்ரகா சம் என்பது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே; ஆகையால் அது அதன் தர்ம மாகமாட்டாது; அதற்கு ஸங்கோச விகாஸங்களும் உங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வில்லை. ப்ரகாசத்தை மறைக்கும் வஸ்து ஜந்மாந்தர கர்மம் முதலியது; அது ப்ரகாசத் தின் பரவுதலை மாத்ரம் தடுக்கும். உங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் அவித்யையோ வென்றால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையே மறைக்கிறபடியால் அது ஸ்வரூபமாயிருக்கும் ப்ரகாசத்தையே நசிப்பிக்குமன்றோ? இதை நாம் முன்னமே நிரூபித்திருக்கிறோம். எங் களுக்கு அவித்யை ஜந்மாந்தர கர்மமே; அது நித்யமாயுள்ள தர்மி ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை

[illegible] — இப்படி ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு. அதா வது 'ப்ரமாணம் ப்ரமேயம் இரண்டையும் பரமார்த்தங்களென்று ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு' என்று சொன்னதாயிற்று. விசிஷ்டாத்வைதிகளுடைய மதத்திலும் திரோதாநம் (மறைவு) என்பது ப்ரகாச நிவ்ருத்திதான். ஆனால், அப்படி நிவ்ருத்திக்கப் படும் ப்ரகாசம் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநமன்று; அது தர்மமாகிற வேறொரு ஜ்ஞாநமே. அந்தத் தர்மமாகிற ஜ்ஞாநம் ஜந்மாந்தர கர்ம மடியாக ஸங்கோச விகாஸங்களை அடை கின்றதாகையால், தர்மி ஸ்வரூபமான ஜ்ஞாநத்திற்கு நாச ப்ரஸக்திஇல்லை; தர்மபூத ஜ்ஞா நத்தின் ப்ரஸரமே (வெளியில் பரவுதலே) ப்ரகாசம்; ஜந்மாந்தர கர்மங்கள் அந்த ப்ரஸரத் தைத் தடுக்கும் பொழுது அதற்குத் திரோதாநம் ஸம்பவிப்பதும் உபபந்நம். அத்வைதிகளு டைய மதத்திலோ வென்றால், தர்மஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் பிந்நமான தர்மபூத ஜ்ஞாந மென்று ஒன்று இல்லையாகையால், திரோதாநம் ஏற்படும்பொழுது ஸ்வரூப நாசமே ப்ரஸங் கிக்கும். ஸங்கோச விகாஸங்களை ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அவர்கள், அவைகளை அபர மார்த்தங்களென்றுசொல்வார்களாகையால், அந்த ஸங்கோசவிகாஸரூபமான ப்ரமத்திற்கு

ஊதி கைஷ்த்ருஜ்ஞாநம் ஸ்யசூமேதஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய கசூஸங்ஜ்ஞயாகவிதயா ஸங்கொசம் விகாஸம் அ உமசூயதி ।

ஈவி ஆக்ஷாஷிகா ஈவிதூா, ஶ்ருதிஹிஶு ஶெகெஷாவசெஶ

நத்தைப் பற்றியவை; அவை அந்தந்த ஜீவாத்மாக்களின் கர்மாநுகுணமாகவே ஸம்பவிக்கின்றன' என்று சொன்னதாயிற்று.

ஈவிஅ.. ....ப்ரஸஜெதூ—தவிரவும், நீங்கள், ஸாக்ஷாத் ச்ருதி

குமே தவிர, ஸ்வரூப ஸ்புரணம் ப்ரமத்தை விரோதிக்க மாட்டாது. தர்ம பூதமாயுள்ள அம்மாதிரியான ஜ்ஞாநத்திற்குத் திரோதாநத்தை ஒத்துக்கொள்வதால் நித்யமாகிற ஜ்ஞாநத்திற்கு நாச ப்ரஸக்தியும் இல்லை. ஜ்ஞாநம் என்பது த்ரவ்யம்; அதன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் அதிரிக்தமாக ஸங்கோச விகாஸங்கள் என்று இரண்டு அவஸ்தையை நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். கர்மத்தால் அந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு ஏற்படும் ஸங்கோசமே அதன் திரோதாநம்; அந்த ஸங்கோசத்தின் நிவ்ருத்தியே அதன் விகாஸம். இப்படி இந்த இரண்டு அவஸ்தைகளும் ஆகமாபாயிகளானதால், ஜ்ஞாநம் என்னும் த்ரவ்யம் நித்யமாகவே இருத்தல் வேண்டும். எங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் அவஸ்தைகளின் ஸ்தாநத்தில், உங்கள் பக்ஷத்தில் ஸ்வரூபமாகிற ஸ்வ ப்ரகாசம் நிற்கின்றது; ஆகையால் அதன் திரோதாநத்தை நீங்கள் சொல்லும்பொழுது, ஸ்வரூப நாசத்தையே சொல்வதாக ஆகின்றது' என்பதுதான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸமாதாநத்தின் ஸங்க்ரஹம்.

ஈவி அ—அவித்யை விஷயமாகத் திரோதாநாநுபபத்தியை உபபாதித்துவிட்டு, இப்பொழுது ஸ்வரூபாநுபபத்தியை " ஈவி அ " என்பது முதல் " ஈதி செஶாக்ஷ ஸவ ப்ரஸஜெதூ " என்பது வரையிலான க்ரந்தத்தால் உபபாதிக்கிறார். இதன் விஷயம் என்னவென்றால்—'ஐக்யோபதேசம் முதலிய பலத்தைக்கொண்டு, இந்த ப்ரபஞ்சம்முழுவதும் அபரமார்த்தம் என்பதை உபபாதிப்பதற்காக நீங்கள் அவித்யை என்னும் ஒரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்த அவித்யை பரமார்த்தமா? இல்லாவிட்டால் அபரமார்த்தமா? பரமார்த்தமென்னில் உங்களுடைய அத்வைத மதத்திற்கு ஹாநியும், அபரமார்த்தமென்னில் அநவஸ்தை என்னும் தோஷமும் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால் அவித்யையின் ஸ்வரூபமே அநுபபந்நமாகி விடுகின்றது' என்பதுதான். அவித்யையைப் பரமார்த்தமென்று சொன்னால், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் பிந்நமான மற்றொரு பரமார்த்த வஸ்து ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதாகிற படியால் ஐக்யத்தை உபதேசிக்கும் அத்வைத மதத்திற்கு ஹாநி ப்ரஸங்கிக்கின்றது என்பது வ்யக்தம். அவித்யை அபர

ஸஜாது, ப்ரஹ்ஸ்ரூவ திரொயாந ஹெதுா ஷொஷாவா ஸ்ரீ

வாக்ய பலத்தைக்கொண்டும் ச்ருதியில் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஐக்யோபதேச பலத்தைக்கொண்டும், மறைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள அவித்யை ஒன்றை, ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வ

மார்த்தம் என்று சொன்னால், எப்படி அநவஸ்தை என்னும் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது என்பது அவ்வளவு வ்யக்தமன்று; அதை விவரிப்போம். ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் அபரமார்த்தம் என்பதை உபபாதிப்பதற்காக நீங்கள் அவித்யை என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அதாவது, ஒரு வஸ்துவின் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிப்பதற்கு அவித்யை போன்ற ஒரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னதாயிற்று. அப்பொழுது, நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளும் அவித்யை அபரமார்த்தமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதன் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிக்க மற்றொரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு அந்தத் தோஷத்தின் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிக்க மற்றுமொரு தோஷம் ஒத்துக்கொள்ளப் படவேண்டும். இதற்கு முடிவு எவ்விடத்தில் ஏற்படும்? ஒரு இடத்திலும் ஏற்படாதாகையால் அநவஸ்தை என்பது ப்ரஸங்கிக்கின்றது. இப்படி இரண்டு கோடியிலும் அநிஷ்டம் நேர்கின்றபடியால், அவித்யையின் ஸ்வரூபமே அநுபபந்நமாகி விடுகின்றது.

இப்படி ப்ரஸங்கிக்கும் அத்வைத ஹாநி அநவஸ்தை இந்த இரண்டு அநிஷ்டங்களையும் பரிஹரிக்கும் பொருட்டு, ஒருகால் அத்வைதிகள், 'நாங்கள், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அந்த அவித்யையாகிற தோஷம் என்று சொல்லுகிறோம்' என்று சொல்வார்களோ என்று சங்கித்துக்கொண்டு, அதற்கும் இவ்விடத்தில் ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையே தோஷமாக ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அத்வைத ஹாநி அநவஸ்தை இந்த இரண்டு அநிஷ்டங்களும் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா வென்பது உண்மையே. ஆனால், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் நித்யமானதால் அவித்யையும் நித்யமாக ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது, ஒருபொழுதும் அந்த அவித்யை நிவ்ருத்தமாகமாட்டாது என்று சொன்னதாயிற்று. அது, 'தத்வ ஜ்ஞாநம் ஜநித்தால் ப்ரமம் விலகுகின்றது' என்று ஒத்துக்கொள்ளும் உங்களுக்குப் பாதகமன்றோ? ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அவித்யை என்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை.

ஶ்ருதிஹிஶு—ச்ருதி வாக்ய பலத்தாலும். " ஈநூதெந ஹி ப்ரதூஊஜா: " என்பது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள் அவித்யை என்று ஒன்று உண்டு என்பதைப் போதிக்கின்றன என்பது அத்வைதிகளின் கொள்கை.

18E783

யதே । தஸ்யாஸ்ஸ்வ ஸ்வாவித்யாத்வேநைவ ப்ரபஞ்சவத் மித்யாத்வே உக்தமூல தோஷாபேக்ஷத்வாத், ந ஸா அவித்யாதிரோதானகர மூலதோஷ: ஸ்யாதிதி

ரூபத்தை மறைப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கும் ஒரு தோஷமாக ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்த அவித்யையை நீங்கள் அபரமார்த்தமென்றே சொல்லுதல் வேண்டுமாகையால், அபரமார்த்தமான ப்ரபஞ்ச விஷயத்தில் போல, இந்த அவித்யை விஷயத்திலும், அதன் அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு மூலமாக மற்றொரு தோஷத்தை நீங்கள் ஒத்துக்

ஸௌக்யாவஸேய ஸம்வாத்—ஐக்யோபதேச பலத்தாலும். “**தத்த்வமஸி**” என்னும் வாக்யத்தால் செய்யப்படும் உபதேசம் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். இதுவும் ச்ருதியில் தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ஐக்யோபதேசத்திலிருந்து அவித்யையைக் கல்பிக்க வேண்டும்; ‘**அந்ருதேந**’ இத்யாதியான வாக்யத்தில் ஸாக்ஷாத்தாக அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் தான், இவ்விடத்தில் ‘**ச்ருதிஸித்**’ என்றும் ‘**ஸௌக்யாவஸேயஸம்வாத்**’ என்றும் வெவ்வேறாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது.

தஸ்யாஸ்ஸ்வ ஸ்வாவித்யாத்வேநைவ—அவித்யையை அபரமார்த்த மென்று சொல்லாமல், பரமார்த்த மென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அத்வைத ஹாநி வரும் என்பது தாத்பர்யம்.

ப்ரபஞ்சவத்—ப்ரபஞ்சம் போல. ப்ரபஞ்சம் அபரமார்த்தம் என்பதை நிரூபிக்கும் பொருட்டு அவித்யை என்னும் ஒரு தோஷம் எப்படி அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதோ, அம்மாதிரியே அந்த அவித்யை அபரமார்த்தம் என்பதை நிரூபிக்க வேறொரு தோஷம் அபேக்ஷிதமே.

தஸ்யாஸ்ஸ்வாநாதித்வேபி—அந்த அவித்யை அநாதியாக இருந்த போதிலும். ஒருகால் அத்வைதிகள், ‘அவித்யை என்பது அநாதி; ஆகையால் அதன் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிக்க மற்றொரு தோஷம் அநபேக்ஷிதமே. ஆகையால் அநவஸ்தை என்பது ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது’ என்று வாதிப்பார்களோ என்று சங்கித்துக்கொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். அவித்யையை நீங்கள் அபரமார்த்தமான வஸ்து வென்றே சொல்லுகிறீர்கள். ஆகையால் அதற்கு அநாதித்வம் சொல்ல வேண்டு

ப்ரஹ்மைவ மித்யாதர்சந மூலம் ஸ்யாத் । தஸ்யாஸ்ஸ்வாநாதித்வேபி, மித்யாத்வேநாபரமார்த்தத்வேனைவ ப்ரஹ்மதர்சநவதநாதித்வாத் தத்தர்சந மூலபரமார்த்த தோஷாநப்யுபகமாத் ப்ரஹ்மைவ தத்தர்சந மூலம்

கொள்ளுதல் வேண்டும். அப்படி ஒத்துக்கொள்ளப்படும் தோஷம் அபரமார்த்தமாக இருக்கக் கூடாதாகையால், ‘ப்ரஹ்மமே அம்மாதிரியான அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு மூலம்’ என்று சொல்லும்படி ஸம்பவிக்கும். ஒருகால், நீங்கள் ‘இந்த அவித்யை அநாதி’ என்று சொல்லலாம். ஆனால், அது அபரமார்த்த மாகையால், அதற்குச் சொல்லப்படும் அநாதித் தன்மையானது, ‘அது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் பிந்நமன்று, அது ப்ரஹ்மமே’ என்று பாவிப்பதால் மாத்ரம் அதற்கு ஸம்பவிக்கக் கூடும். அப்பொழுது

மானல், அதை ப்ரஹ்மமாகவே பார்த்துச் சொல்லவேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும் பக்ஷத்தில், அதன் அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே மூலமாக வேண்டும். அப்படியானல், ப்ரஹ்மம் நித்யமாகையால், அந்த அபரமார்த்த பேத தர்சநமும் நித்யமாகும்; அதாவது அநிர்மோக்ஷம் என்று ஆயிற்று. அநிர்மோக்ஷம் அநிஷ்ட மாகையால், அவித்யை அநாதி என்னும் காரணத்தைக்கொண்டு அநவஸ்தா தோஷ பரிஹாரத்தைத் தேட முயல்வது வீணேயாகும். இது தான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ஸமாதாநம். ‘அவித்யை அநாதி; ஆகையால் தோஷாந்தராபேக்ஷை இல்லை’ என்று வாதிக்க ப்ரயத்நம் செய்யும் இவர்களுக்கு ஒரு ப்ரதிபந்தியும் சொல்லக்கூடும். ‘ஜீவ பேதத்திற்கு ஸ்வரூபாநாதித்வத்தை நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள்; அது அப்படி அநாதியாக இருக்கையிலும், அதன் அபரமார்த்தத் தன்மையை நிரூபிக்க தோஷத்தை நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிறீர்களே! அது ஏன்?’ என்பது ப்ரதிபந்தி. இதன் கருத்து, அவித்யைக்கு ஸ்வரூப அநாதித்வம் சொல்வதே அநுபபந்நம் என்பது தான்.

அநிர்மோக்ஷ ஏவ ப்ரஸஜ்யேத—ப்ரஹ்மம் நித்யமான வஸ்துவானதால் அதை மூலமாக உடைய அபரமார்த்த தர்சநமும் நித்யமாயிருக்க ப்ரஸங்கிக்கும் என்பது தாத்பர்யம். அதாவது, அவித்யை அபரமார்த்த மென்றும் அந்த அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு ப்ரஹ்மம் மூலமென்றும் ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், ப்ரஹ்மம் இருக்கும் வரையில் அந்த அபரமார்த்த தர்சநமும் நிற்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும். அபரமார்த்த தர்சநம் போகவேண்டுமானல் ப்ரஹ்மமும் போகவேண்டும். இரண்டும் அநிஷ்டமாகையால் அவித்யையின் அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு ப்ரஹ்மத்தை மூலமாக ஒத்துக் கொள்வது ஸாத்யமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. அப்படி ப்ரஹ்மத்தை மூலமாக

ஸாத்⁴யாத் । தஸ்மாச்ச நித்யத்வாத³நிர்மோக்ஷ ஏவ ப்ரஸஜ்யேத ।

அத ஏதேநைவ நிரஸ்தம், 'ஏகமேவ ஶரீரம் ஜீவவத், நிர்ஜீவாநீதராணி ஶரீராணி ஸ்வப்நத்³ருஷ்டபுருஷஶரீரவத் । தத்ர ஸ்வப்நத்³ரஷ்டு: ஶரீரமேகமேவ ஜீவவத்; தஸ்ய ஸ்வப்நத³ர்ஶநவேலாயாம் த்³ருஶ்யமாநாநாநந்தாநி ஶரீராணி நிர்ஜீவாந்யேவ,

---

நீங்கள் இந்த அவித்யையின் அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு மூலமாக வேறு ஒரு பரமார்த்த தோஷத்தையும் ஒத்துக்கொள்ள வில்லையாகையால், ப்ரஹ்மத்தையே அந்த அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு மூலமாக ஒத்துக்கொள்ள ஸம்பவிக்கும். அப்படி ப்ரஹ்மத்தை அந்த அபரமார்த்த தர்சநத்திற்கு மூலமாக ஒத்துக்கொண்டால், அந்த ப்ரஹ்மம் நித்யமான வஸ்துவா யிருக்கிறபடியால், அநிர்மோக்ஷம் ப்ரஸங்கிக்கும்.

அத ஏவ............விஶேஷ:—இந்தக் காரணத்தாலேயே மேல் சொல்லப் போகிற ஏக ஜீவ வாதமும் கண்டிக்கப்பட்டதாகிறது. ஏக ஜீவ வாதமாவது—'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன் கூடியது; மற்றைச் சரீரங்களெல்லாம், ஸ்வப்நத்தில் காணப்படும் பலவித சரீரங்கள் போல, நிர்ஜ்ஜீவன்களே. ஸ்வப்நத்தில், ஸ்வப்நம் காண்கிறவனுடைய சரீரம் மாத்ரம் ஜீவனுடன் கூடியது; அவன் ஸ்வப்நம் காணும் காலத்தில் அவனால் பார்க்கப்படும் மற்றைச் சரீரங்களெல்லாம் அவனாலேயே பரிகல்பிதங்களாகையால்,

---

ஒத்துக் கொள்ளாத பக்ஷத்தில், கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள 'அத்வைத ஹாநி' 'அநவஸ்தை' இவை இரண்டும் ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது, அவித்யையைப் பரமார்த்தமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை, அபரமார்த்தமென்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று.

அத ஏவ—இவ்விடத்தில் அத்வைதிகளால் செய்யப்படும் ஏக ஜீவ வாதம் ப்ரஸக்தமாகிறபடியால், அதை உபபாதித்து நிரஸிக்கிறார். அத ஏவ—இந்தக் காரணத்தாலேயே 'ப்ரஹ்மம் ஒன்று நீங்கலாக மற்றவை யெல்லாம் பொய்' என்று நீங்கள் கொள்கையை அவலம்பித்திருக்கிறபடியால். 'இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் காணப்படும் சரீரங்களுள் ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன் கூடியது. மற்றவை யெல்லாம் நிர்ஜ்ஜீவன்கள்' என்பது அவர்கள் செய்யும் வாதம். ஸ்வப்ந த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு அவர்கள் இதை உபபாதிக்கிறார்கள். 'ஸ்வப்ந லோகத்தில், ஸ்வப்நம் காண்கிறவன் ஒருவன், அவனால் காணப்படும் சரீரங்கள் கணக்கற்றவை; ஆனால், ஸ்வப்நம் காண்கிறவனுடைய சரீரம் ஒன்றுக்கு மாத்ரம் ஜீவன் உண்டு. மற்றவைகளுக்கு ஜீவன்கள் இல்லை. இந்த லோகமும் ஸ்வப்ந லோகம் போல அபரமார்த்தமானதால் அந்த ஸ்வப்ந லோகத்தில் போல

அஹம் பீ⁴தோঽஸ்மி தே³வேஶ ஸம்ஸாரேঽஸ்மிந் ப⁴யாவஹே ।
பாஹி மாம் புண்ட³ரீகாக்ஷ ந ஜாநே ஶரணம் பரம் ॥ 8.

---

(8) தே³வேஶ—தேவர்களுக்குத் தலைவனே!, ப⁴யாவஹே—பயங்கரமான, அஸ்மிந் ஸம்ஸாரே—இந்த ஸம்ஸாரத்திலே, அஹம்— அடியேன், பீ⁴தோঽஸ்மி—அஞ்சிக் கிடக்கிறேன்; புண்ட³ரீகாக்ஷ—செந்தாமரைக் கண்ணனே!, மாம்—அடியேனை, பாஹி—ரக்ஷித்தருள்; பரம் ஶரணம்—உன்னையொழிய வேறொரு புகலை, ந ஜாநே—அறிகிறிலேன்.

அஹம் பீ⁴தோঽஸ்மீத்யாதி³—கீழ் ச்லோகத்திலே பரமபதத்தில் போக்யதையை அநுஸந்தித்தான்; அந்த போக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே ஸம்ஸாரத்திலே பொருந்தாதபடியான பயம் பிறந்தது. அந்த பயநிவ்ருத்தியைப் பண்ணியருள வேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது இச்லோகம்.

ஸம்ஸார பய நிவர்த்தகனிறே சரண்யனுவான். ஸம்ஸாரத்தை உள்ளபடி அறிந்தவனுக்கும் ஸம்ஸாரம் பய ஸ்தாநமாயிருக்கும்; ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவனுக்கும் அது பய ஸ்தாநமாயிருக்கும்; அவ்வோபாதி ப்ராப்ய பூமியில் போக்யதையை அநுஸந்தித்தாலும் பயஸ்தாநையா யிருக்குமிறே.

ப⁴யாவஹே அஸ்மிந் ஸம்ஸாரே அஹம்—ஸம்ஸாரமாகிற தேது? அது பயாவஹமா யிருக்கிறபடி எங்ஙனே யென்னில்: அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்கள் ஸம்ஸாரமாகிறது. அவித்யையாகிறது அஜ்ஞாநம்; அதாகிறது புக்க சரீரத்தில் அஹம் புத்தியும், சரீராநுபந்தியான பதார்த்தத்தில் மமதா புத்தியும். "அநாத்மந்யாத்மபு³த்³தி⁴ர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி:" [வி. பு. 6. 7. 11]

---

(8) அஹம் பீ⁴தோঽஸ்மி—அவிவேகிகளுக்கு ஸுகாவஹமென்று தோன்றுமதாய், ஹிம்ஸா ருசிகளான ராக்ஷஸர்களுக்குப் புண்ய ஜநமென்று பெயரிட்டு வைத்தாப்போலே து:க்க ஸாரமாக ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமாய், ஸம்ஸாரமென்று பெயர் பூண்ட இதைக் கண்டு நான் பயப்படாநின்றேன்.

'அப⁴யம் ஸர்வபூ⁴தேப்⁴யோ த³தா³ம்யேதத் வ்ரதம் மம'—என்று யாவருக்கும் அபயப்ரதாநம் பண்ணுவதாக வ்ரதம் கொண்ட நின் கண்ணெதிரே அடியேன் பயம் பெருகி நிற்கை உசிதமாகுமோ என்கிறான்.

அன்றிக்கே, அநாதிகாலமாய் ஸுகமாய்த் தோன்றின ஸம்ஸாரத்தில் ரமித்திருந்த எனக்கே, அதுவே இப்பொழுது பய ஹேதுவாய்த் தோன்றுகிறதென்று தனக்கு இப்

என்றுனிறே ஸ்ரீ பராசர பகவான். "யானே என்னை யறியகிலாதே யானே நீ யென்றனதே யென்றிருந்தேன்" [தி. வா. 2. 9. 9] என்றும், பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற இடத்திலும், "நீர் நுமது" [தி. வா. 1-2-3] என்று அருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வாரும். அஹங்காரம், சேஷத்வத்தை அழிக்கையாலே பயாவஹம்; மமதை, பகவத் விஷயத்தில் போக்யதையை அழிக்கையாலே பயாவஹம்.

புண்ய பாப ரூபமா யாய்த்து கர்மம் இருப்பது. பாபம், நரகாத்யநுபவத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே பயாவஹம். புண்யம் பயாவஹ மானபடி என்னென்னில்: புண்ய பலமாவது, ஸ்வர்க்காத்யநுபவங்களிறே. அவை ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கக்கடவ அஹங்கார மமகாரத்தை வர்த்திப்பிக்கையாலே பயாவஹம்; அநர்த்த ஹேதுவான சப்தாதிகளிலே மூட்டுகையாலே பயாவஹம்.

தேஹஸம்பந்தம், ஆதிரூபத்தாலும், வ்யாதி ரூபத்தாலும், பர பரிபவ ரூபத்தாலும், சீதோஷ்ணாதிகளாலும் பயாவஹம்; இப்படிகளால் ருசி வாஸனைகளும் பயாவஹங்கள். எங்ஙனே யென்னில்: ஆதி பரதன் ஸமாதி தசையிலே மானின் பக்கலிலே ருசி பிறந்து மானாய்ப் பிறந்தானிறே; அது தனக்கடி விஷயாந்தர ப்ராவண்ய மன்று; ரக்ஷகத்வ வாஸனையாலேயிறே. ஆகையாலே வாஸநா ருசிகளும் பயாவஹங்கள். த்ருஷ்டி விஷம்போலே ருசிதானே பயாவஹமா யிருக்கிறபடி. அதாகிறது, ஸம்ஸாரிகளுக்கு விட்டில் போலே அஹங்காரத்தை ஆதரித்து மேல் வீழ்ந்து வர்த்திக்கையாலே காண்கை தானே பயாவஹமாயிருக்குமிறே. "ஹஂஸஸ நிவாதஸ்தாநொ ஸுநாநொ ஸுஷுமீவ" என்று மலையினின்றும் பூமியில் விழுகிறவன் நடுவே உறங்குகிறாப்போலேயிறே, ஸம்ஸாரிகள் வருகிற அநர்த்தத்தைப்பற்றிப் புத்தி பண்ணாதே ஸுகிக்கிறபடி; "நலமந்த மில்லதோர் நாடு" [தி. வாய். 2. 8. 4] என்று ஒரு விபூதியாக முற்றடங்கி ஸுகமாயிருக்குமாப் போலேயிறே இங்கும் கட்டடங்கிப் பயாவஹமாயிருக்கும்படி.

போது உண்டான யோக்யதையைக் குறித்து ஆச்சரியப்படுகிறு னென்று சொல்லலாம். இதற்குக் காரணம், இத்தனை காலம் ஆஸுர ப்ரக்ருதியாய் 'ஜமஹாஸஂஸாரநீஸ்வரம்' என்றிருந்த அடியேனை 'அஹமஂ ஸக்வஸஂஸாஸி:' என்கிறபடியே தேவ ப்ரக்ருதியாய்த் தேவரீர் நியமித்ததன்றோ என்கிறான்.

தேவெஸ—தேவ ப்ரக்ருதிகளுக்கு ஈசனே!

ஸயாவஹெ—இன்னாருக்கு பயாவஹ மென்று குறிப்பிடாததினால், விண்ணுளார் பெருமாற் கடிமை செய்வாரையும் 'செரு மைம்புல னிவை' என்கிறபடியே நித்ய ஸூரிகளும் கண்டு நடுங்கும் பாவனை பண்ணும்படி யன்றோ இதன் கொடுமை இருப்பது.

வாஹி ஶாம் வாஸுஸீகாக்ஷ—'ஜாய ஶாதஂஹி' என்கிறபடியே கருவிலே

ஸஹஂ ஹீதொஷி—ஸம்ஸாரத்தை அநந்த க்லேச பாஜநமாக அநுஸந்தித்த நான் பயப்படா நின்றேன். வர்த்தமான நிர்த்தேசத்தாலே பயநிவ்ருத்திக்கு ஓர் அவகாசம் காண்கிறிலேன். ஸம்ஸாரத்தில் பய நிவ்ருத்திக்கு அவகாச முண்டோ வென்னில்: ஈச்வரன் பக்கலிலே ந்யஸ்த பாரனா யிருக்குமவன் நிர்ப்ப(ர)யனா யிருக்குமிறே; அதுவும் எனக்கு அபயஸ்தாந மாகிறதில்லை. ப்ராப்யத்தில் அதிப்ராவண்யத்தாலே த்வரை பிறந்தவனுக்கு அத்யவஸாயத்தாலே தரிக்க வொண்ணாதிறே. "களைகண் மற்றிலேன்" [தி. வாய் 5. 8. 8] என்றும், "நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணேசரண் நமக்கு" [தி. வாய் 5. 10. 11] என்றும் அத்யவஸிதரான ஆழ்வார் "அந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" [தி. வாய் 10. 9. 11] என்று அத்தேச விசேஷத்தில் போக்யதையை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அநந்தரம் "முனியே நான்முகனே" [தி. வாய் 10. 10. 1] என்று கூப்பிட்டாரிறே.

தேவெஸ—"அயர்வறு மமரர்கள்" [தி. வாய். 1. 1. 11] என்கிறபடியே நீயும் அவர்களுமாய் அங்கே களித்துத் திரியாநிற்க, அவர்களோபாதி போகத்துக்கும் யோக்யனாயிருக்கிற நான் இங்கே க்லேசப்படுகை தேவர்க்குப் போருமோ? பிராட்டியும் பயஸ்தாநமான லங்கையிலே யிருந்த விடத்திலே "ஹா ராம ஹா லக்ஷ்மண" [ரா. ஸு. 28-8] என்றாளிறே. "இமையோர் தலைவா" [திருவிரு. 1.] என்றும் "விண்ணுளார் பெருமானேயோ" [தி. வாய் 7. 1. 5] என்றும் அருளிச் செய்தாரிறே ஆழ்வார்.

ஶாம் வாஹி—"பொஜாநாம் வாஶாம் ஸஷிம்" என்றபடியே அத்தேசத்தில் போக்யதையை அநுஸந்தித்து மேல் விழுந்த என்னை; "ஸஹி ஶரண்ய ஶரீராணி" [ரா. ஆ. 6. 16] என்னுமாப்போலே வடிவைக் காட்டுகிறு னென்னுமாம்;

வாஹி—சரீர ஸம்பந்தத்தை அறுத்து அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே நிர்ப்பயமான தேசத்திலே கொண்டுபோக வேணும்.

திருவருள் பெற்ற அடியேனை ரக்ஷித்தருள வேணும்.

இங்கு 'ஶாம் வாஹி' என்கிற இத்தால் 'ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்। ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸோ கோப்த்ருத்வ வரணம் ததா। ஆத்மநிக்ஷேப கார்பண்யே ஷட்விதா ஶரணாகதி:' என்றும், 'ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத:' என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பரஸமர்ப்பணத்தோடேபிரிவில்லாதவைகளான ஐந்து அங்கங்களில் கோப்த்ருத்வ வரண ரூபமான அங்கம் சொல்லப்பட்டது.

காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத ।
சரீரே ச கதௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்பயம் ॥ 9.

புண்டரீகாக்ஷ—உன்னுடைய ஆகர்ஷகமான திருக்கண்களாலே என்னைக் குளிர நோக்கி யருளவேணும்; நான் என்னுடைய பயநிவ்ருத்திக்கு யத்நம் பண்ணுமன்றன்றே கோர்த்தியுள்ளது; தேவர் செய்தருளுமிடத்தில் அநாயாஸமன்றே? கீழ்ச் சொன்ன ஆச்ரயணீயமான வாத்ஸல்யாதிகளும் பலஸித்திக்கு உடலான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளும் வேணுமோ என்னை ரக்ஷிக்கைக்கு? முதல் "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" என்னும் எனக்குப் புறம்புள்ள அந்யபரதையைத் தவிர்த்தாப்போலே பயத்தையும் போக்கி ரக்ஷித்தருள வேணும்.

ந ஜாநே சரணம் பரம்—[பரம் சரணம் ந ஜாநே] உன்னையொழிய வேறொரு உபாயம் அறிகிறிலேனே. "நிஷ்யத்ராவஸிதவத:" [ப்ருஹ. உப. 65-6] என்று ச்ருதிகள் சொன்னாலும் "மாமேவைஷ்யஸி" [ப. கீ. 18.65] என்று ரக்ஷகரான தேவரீர் அருளிச் செய்தாலும், நான் வேறோர் உபாயம் அறிகிலேனே. அதுக்கு ஹேது என்னென்னில்: சேதநனோடு அவனுக்கு உபகரணமான கரணங்களோடு வாசியற தேவர் அதீநமாகையாலே; "நமஸ்தேஸ்து" என்றும், "ஹ்ருஷீகேச" என்றும் அநுஸந்தித்தவனிறே. "மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச" [ப. கீ. 15. 15] என்றிறே தேவர் வார்த்தையும். ஸங்க்ரஹ பக்ஷத்தில் இச்லோகம் "புண்டரீகாக்ஷ" என்கிற பதத்தினுடைய விவரணம்.

(9) அச்யுத—ஆச்ரிதர்களை நழுவ விடாதவனே! ஸர்வேஷு காலேஷ்வபி ச—எல்லாக் காலங்களிலும், ஸர்வாஸு திக்ஷு ச—எல்லாத் திக்குகளிலும், சரீரே ச—சரீரத்திலும், கதாவபி ச—சரீராந்தர கதியிலும், மே—அடியேனுக்கு, மஹத்பயம்—மிகுந்த பயமானது, வர்த்ததே—இராநின்றது.

ந ஜாநே சரணம் பரம்—'நின் சரணல்லால் சரணில்லை' என்றிருக்குமது தேவரீருக்குத் தெரியாத விஷயமோ? அன்றிக்கே, தேவரீரைத் தவிர மற்றொருவர் ரக்ஷகருண்டென்று அடியேனை அநாதரித்திருக்கிறீரோ?

(9) காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு—'அஹம் பீதோஸ்மி' என்று கீழ்ச்லோகத்தில் ஸம்ஸாரம் முழுவதும் பய ஹேதுவாகச் சொன்னது கூடுமோ? இது புண்யகாலமென்றும், இது புண்ய க்ஷேத்ரமென்றும், இது புண்ய ஜந்மமென்றும், இது புண்ய மார்க்கமென்றும் ஸம்ஸாரத்தில் சில ஸந்தோஷ ஹேதுக்களுமில்லையோ? அப்படியே இவைகளை ஸந்தோஷ ஹேதுக்கள் என்று சிலர் அநுபவிக்க வில்லையோ? என்ன, இதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறது. காலேஷ்வபி—இவைசன் சிலர்க்கு

காலேஷ்விபேத்யாதி—"ந ஜாநே சரணம் பரம்" என்னலாமோ? ஆத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவான உபாயங்களைச் சாஸ்த்ர முகத்தாலே உண்டாக்கி வைத்து, அதுக்கு மேல் அல்ப வ்யாபாரத்தினாலே ஸகல துரிதங்களும் நசிக்கும்படியாகப் புண்ய காலம் புண்ய க்ஷேத்ரம் முதலானவற்றை உண்டாக்கி வைத்திலோமோ? வேறு உபாயாந்தரங்களும் உண்டாக வருகிறிலேன் என்னலாமோ வென்னில், அவற்றினுடைய ஸத்பாவத்தை இல்லையென்கிறேனல்லேன்; அவற்றிலே இழிந்த நான் நித்ய ஸம்ஸாரியான காணுகையாலே முன்பு நின்ற நிலையும் கெடுமென்று சொன்னேனென்கிறான். இத்தால் உபாயாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாயிருக்கும் ஸித்தோபாய பரிக்ரஹமென்னுமத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படி நிரபேக்ஷோபாய பூதனிறே சரண்யனாவான்.

காலேஷ்வபி ச—புண்யமான அயந விஷுவாதிகளிலும் அவற்றை விசேஷிக்கிற அர்த்தோதயாதி காலங்களிலும்; அதாகிறது: இவ்விலக்ஷண காலங்களிலே ஸேது தர்சந ஸங்கமங்களிலே பண்ணும் தீர்த்த ஸ்நாநாதிகளுக்கு ஸகல பாப விமோசநாதிகளைச் சொல்லக்கடவதிறே; "க்ருதக்நோபி விமுச்யதே" என்றும் "ப்ரஹ்மக்நே ச ஸுராபே ச சோரே பக்நவ்ரதே ததா । நிஷ்க்ருதிர் விஹிதா ஸத்பி: க்ருதக்நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி: ॥" என்கிறபடியே ப்ராயச்சித்தமில்லை என்கிற க்ருதக்நனுடைய பாப முட்டப் போமென்றது.

ஸர்வேஷ்வபி—"ஸப்தம் விந்த்யாசலஞ்ச ஸர்வ ஸேவேத ந ஸ்ப்ருசேத் । அபர்வணி ஸ்ப்ருசேத்ஸேது ஸர்வம் பர்வணி ஸ்ப்ருசேத் ॥" என்று அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாதென்னும் நியமமின்றிக்கே ஸர்வ காலமும் ஸேவிக்கலாயிருக்கும் கங்காதி தீர்த்தங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது.

திக்ஷு—ஸகல பாவநங்களாகச் செய்து வைத்த இவையொழிய "தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்" [காருடம்] என்கிறபடியே ப்ரதமத்திலே பாவநமாய், பின்பு பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதகமுமாய், பின்பு போக்யமுமாயிருக்கும் புண்ய தேசம் முதலான தேசங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. "அயோத்யா நாம நகரீ புண்யா பாபஹரீ சுபா" என்னக் கடவதிறே.

ஸர்வாஸு ச—இத்தால் அவதரித்தருளின தேசங்களையொழிய பகவத் ஸந்நிதி மாறாத ஸாளக்ராம மண்டலம் முதலான தேசங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது.

ஸுக ஹேதுக்களாய்த் தோன்றினாலும் மோக்ஷார்த்தியான அடியேனுக்கு இந்தப் புண்ய கால க்ஷேத்ர வாஸாதிகள் ஜந்ம ஜரா மரணாதிகளுக்கு ஹேதுவாகையினாலே

சரீரே ச — கீழ்ச்சொன்ன தேசங்களில் பண்ணும் உபாயாநுஷ்டாநத்துக்காக " சரீர மாத்யம் கலு தர்மஸாதநம் " என்றும், " விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும் " [விஷ்ணுதத்வம்] என்றும் சொல்லப்படுகிற இந்தச் சரீரம் எனக்கு வ்யர்த்தமாகா நின்றதாகை.

ம்ருதேந ச — " ஸ்வதர்மே நிதநம் ச்ரேய: பரதர்மோ பயாவஹ: " [ப கீ 3-35] என்கிறபடியே ஸாதநாநுஷ்டாந மத்யே மரண முண்டானாலும், சரீராந்தரத்திலே தலைக்கட்டும்படியான சரீராந்தர கதியும் எனக்கு வ்யர்த்தம். ம்ருதேந — சரீராந்தர ம்ருதேந. சகார சப்தத்தாலே அநுஷ்டேயமான கர்ம ஜ்ஞாந பக்த்யாதிகளைச் சொல்லிற்றென்னுதல்; முன்பு போன சரீரங்களை ஸமுச்சயிக்கிறதென்னுதல். முன்பு பரிக்ரஹித்துப் போகட்ட சரீரங்கள் வ்யர்த்தமானவோபாதி வர்த்தமாந சரீரமும் வ்யர்த்தமென்று கருத்து.

ச ஸாத்வஸம் — இவை வ்யர்த்தமான அளவே அல்ல. தேச கால சரீரங்களும் இவற்றைப் பற்றி நின்றநுஷ்டிக்கும் கர்ம யோகாத்யுபாய பயம் வர்த்தியா நின்றது. பயம் வர்த்திப்பானென்னென்னில்: முன்பு தேவர் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றி வர்த்திக்கையாலே தேவருடைய இரக்கமும் கெடுமென்று இவை பயாவஹமாகா நின்றன.

அநுகூலமானவை பயஜநகமாவானென் னென்னில்: ஸ்வீகரித்த உபாயம் வேறொன்றை ஸஹியாமையாலே முதலிலே " மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ", [ப.கீ.15. 42] என்றவனிறே. "மாமேவ" என்றிறே சாஸ்த்ர விதாநமும், "மாமேகம்" [ப.கீ. 18. 66] என்றிறே சரண்யனுடைய வாக்யமும்.

ஸாத்வஸம் வர்த்ததே — " பயாவஹ " என்கிற ஸம்ஸார பயத்தையன்று இந்த பயம். விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தால் வந்த பயத்தளவன்றிறே ஸாதநாந்தராநுஷ்டாநத்தால் வந்த பயமென்கை. விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தால் வந்த பயத்துக்கு ஈச்வரன் க்ருபையைப் பற்றலாம். அத்தையும் நழுவும்படி பண்ணுகிறதிறே ஸாதநாந்தர பரிக்ரஹம்.

அச்யுத — இப்படி ஸர்வோபாய சூந்யராயிருப்பாரையும் நழுவ விடாத ஸ்வபாவத்தாலேயிறே தேவர்க்கு " அச்யுத " என்கிற திருநாமம் உண்டாயிற்று. " யஸ்மாத் ப்ராப்தா ந ச்யவந்தே ஸோऽச்யுத: " என்றிறே திருநாமத்துக்கு நிர்வாஹம். " ஆஸ்ரிதாந் நியமாச்யுத " [பாரதம் : ஸபா·பர்-66—41] என்று

பொன் விலங்கானாலும் பூண வொண்ணாதாப் போலே இவை எனக்கு மிகவும் பயஹேதுக்களாகின்றன வென்கிறான். இதனால், பாவிதக்க தர்சக ஜக்யமான பயமும் தத்

த்வத்பாத கமலாதந்யந் ந மே ஜந்மாந்தரேஷ்வபி ।
நிமித்தம் குசலஸ்யாஸ்தி யேந கச்சாமி ஸத்கதிம் ॥ 10

தேவரை விச்வஸித்துக் கையை விட்டவனை அத்தசையில் விடாதவரிறே தேவர். " த்வத்ப்ரஸாதாந்மயாச்யுத " [ப கீ. 18. 23] என்று சொல்லக் கடவதிறே. ஸர்வ ஸங்க்ரஹ பக்ஷத்தில் " நமஸ்தே " என்கிற பதத்துக்கு சேஷமாகக் கடவது. அந்த ப்ரபதநமும் உபாயாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகையாலே.

(10) யேந — யாதொரு மங்களத்தாலே, ஸத்கதிம் — சிறந்த கதியை, கச்சாமி — அடியேன் அடைவேனோ, தஸ்ய குசலஸ்ய — அப்படிப்பட்ட மங்களத்துக்கு, நிமித்தம் — ஹேதுவானது, த்வத்பாத கமலாத் அந்யத் — தேவரீருடைய திருவடித் தாமரைகளிற் காட்டிலும், மே — அடியேனுக்கு, ஜந்மாந்தரேஷ்வபி நாஸ்தி — எந்த ஜந்மத்திலும் இல்லை.

த்வத்பாத கமலாதித்யாதி — உபாயோபேயங்கள் இரண்டும் நாமேயானாலும் அநாதி காலம் இப்படி விஷய ப்ரவணனாய் நம் பக்கலிலே விமுகனாய்ப் போந்த ஸம்ஸாரிக்கு விஷய வைமுக்ய பூர்வகமாக நம் பக்கலிலே ஆபிமுக்யம் பிறக்கைக்கு அடியான ப்ரதம ஸுக்ருதம் இவன் தலையிலே ஆகவேண்டாவோ? இஸ்ஸுக்ருதத்தாலே ஆபிமுக்யம் பிறந்தால் பின்பன்றோ யதார்த்த ஜ்ஞாநம் பிறப்பது? அந்த ஜ்ஞாநத்தாலேயன்றோ த்யாஜ்யோபாதேய விபாகம் பிறப்பது? த்யாஜ்ய நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ப்ராப்ய ஸித்திக்கு உபாயம் அபேக்ஷிதமாவது பின்பன்றோ? அத்தாலேயன்றோ ப்ராப்ய ஸித்தி? இதெல்லாத்துக்கும் அடியான ப்ரதமஸுக்ருதம் இவன் கையாலே ஆகவேண்டாவோ என்னில்: அந்த ஸுக்ருதமும் தேவர் திருவடிகளே எனக்கு வேறில்லை யென்கிறது; ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் அவனே யென்று கீழ் உக்தமான அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறது என்னவுமாம். " தவ சரணகமலம் வ்ரஜாமி " என்றும் " யோ மாதாதம் ஸர்வம் ஸகலம் தே வக்ஷம் விஷ்ணு: " என்றும் ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் கீழே உக்தமிறே.

ஸஹ சரிதமான சோகமுமான சரணாகத்யதிகாரம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

(10) த்வத்பாதகமலாதந்யதிதி — இப்படி ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு பயப்பட வேண்டுமோ? சாஸ்த்ர சோதிதங்களான பக்த்யாதிகளைச் செய்து, 'அபயம் ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததே' என்றிருக்க லாகாதோ என்ன, அவ்வுபாயங்களை அநுஷ்டிக்க அடியேன் ஜந்மாந்தரங்களிலும் யோக்யதை இல்லாதவ னென்கிறான்.

த்வத்பாத — அந்த உபாயங்களை அநுஷ்டித்து அடியேன் ஸதாங்கதியான

உம்மிடி ராமய்யா செட்டி குருசாமி செட்டி கம்பெனி

நகை வர்த்தகர்கள்.

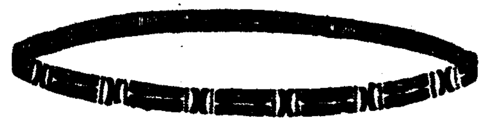
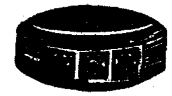

தொழிற்சாலை.

62, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை

காட்சி அறை.

25, சைனுபஜார் ரோட், மதராஸ்.

நம்பிக்கை.

நகைகள் நாணயமாகவும், நம்பிக்கையாகவும் செய்து கொடுக்கப்படும். தேவையில்லாத நகைகள் 8 நாட்களுக்குட்பட்டுக் கொண்டுவந்தால் பூராப் பணமும் திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். சவரன் பொன்னுக்கும் சீமை வெள்ளிக்கும் கியாரண்டி கொடுக்கப்படும். ஒரு முறை எங்களிடம் வாங்கியவர்களுக்கு அதன் உண்மை தெரியவரும்.

காட்லாக்குக்கு எழுதுங்கள்.

விஜ்ஞாதம் யதிதம் ப்ராப்தம் யதிதம் ஸ்தாபிதம் மயா ।
ஜந்மாந்தரேஷ்வபி ச தேவ மாபூத்தஸ்ய பரிக்ஷய: ॥ 11.

த்வத்பாத கமலாதந்யத் குசலஸ்ய நிமித்தம் ச நாஸ்தி—தேவர் திருவடிகள் ப்ராப்யமுமாய் ப்ராபகமும் ஆனவோபாதி ப்ரதம ஸுக்ருதமும் எனக்குத் தேவர் திருவடிகளை யொழிய வேறில்லை. “பாதகமலாதந்யத் குசலஸ்ய நிமித்தம் ச நாஸ்தி” என்னவு மாயிருக்க, “பாதகமலம்” என்கிற பத த்வயங்கள் ப்ராப்ய ப்ராபகங்களை ஸ்மரிப்பிக்கின்றன. கமலபதம்—போக்யதையை ஸ்மரிப்பிக்கிறவோபாதி; பாதபதம் உபாயத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறது. “சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே” என்று திருவடிகளையிறே உபாயமாகச் சொல்லிற்று.

குசலஸ்ய நிமித்தம்—மங்கள ரூபமான உபாய ஸித்திக்கு ஹேதுவான ப்ரதம ஸுக்ருதம். சேதநனுக்கு மங்கள ரூபமாயிறே இவ்வுபாயம் ரஸித்திருப்பது. “பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே” [கீ. 7 19] என்கிறபடியே உபாயஸித்தி ஹேதுவாய் அநேக ஜந்ம ஸுக்ருத ஸாத்யமாயிருக்கிற பக

உன்னை யடைவேனே? அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன புண்ய மார்க்கம் போலன்றிக்கே, ‘சீதீபூதோ நிராமய:’ என்னும்படியான ஆநந்தமயமான அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை அடைவேனே? பரம மங்களமான மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமான உபாயமானது உன் திருவடிகளைச் சரணமடைவது தவிர பக்தி யோகாதிகளை ஜந்மாந்தரங்களிலும் செய்ய முடியாதவ னென்கிறான். இதனால், ‘புகலொன்றில்லா வடியேன்’ என்கிறபடியே உபாயாந்தரத்தில் அஸாமர்த்யமாகிற சரணாகதியின் அதிகாரமும் அதனுடைய அநுஸந்தாநமான கார்ப்பண்ய ரூபமான அங்கமும் சொல்லப்பட்டனவாயின.

(11) விஜ்ஞாதம்—இப்படி உபாயாந்தரங்களில் அஸாமர்த்யத்தை நினைத்துச் சரணாகதியை அநுஷ்டிக்கிற நீர் பின்பு ஒருக்கால் மஹாவிச்வாஸம் குறைந்து, பக்தி யோகாதிகளை ஆரம்பிக்க மாட்டீரோவென்ன; இங்கு இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட தத்வ ஜ்ஞாநமும் அதனால் உண்டான மஹாவிச்வாஸமும் பின்பு ஒருக்காலும் குலையாதபடி தேவரீரே பண்ணி தரவேணுமென்கிறான். இங்கு ‘இதம் விஜ்ஞாதம்’ என்பது கீழ் ச்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்திக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமான தத்வ ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘ஸ்தாபிதம்’ என்கிறது அதனாலுண்டான த்ருடாத்யவஸாய ரூபமான மஹாவிச்வாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. இங்கு ‘ப்ராப்தம்’ என்றது ‘உணர் வெனும் [illegible] சொன்னப்போலே

182283

உங்கள் ஆரோக்யத்திற்குற்ற தோழன்

அமிருதாஞ்சனம்.

கீழ்க்கண்ட வியாதிகளுக்கு ஆச்சர்ய நிவாரணி.

தலைவலி	இருமல்
நரம்புவலி	ஜலப்பு
முதுகுவலி	நெருப்புக்காயம்
இடுப்புவலி	காயங்கள்
கீல்வாயுவு	சுளுக்குகள்

மற்றுமுள்ள வலிகளுக்கும் நோவுகளுக்கும்.

அமிருதாஞ்சனம் டிபோ,

பம்பாய். மதராஸ்.

இது, சென்னை சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு,
சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்சியால் வெளியிடப்படுவது.

கருகின்வேம் உள்ளமும்
காணில்வேம் நயனமும்.''

என்பது அந்தப் பாட்டு. மற்றொரு பாட்டிலே, அந்தப் பாலைவனப் பிரதேசத்திலே என்றும் ஆறாதபடி அவ்வளவு சூடுள்ளதாயும், என்றென்றும் நிலைத்திருப்பதாயும் உள்ள கொடிய வெப்பத்தின் தன்மையை அவர் வர்ணித்திருக்கிறார். இரத்தம் ஆறாகப் பெருகியதால் செக்கச் சிவந்த போர்க்களத்திலே, நேராக எதிர்த்து நின்று ஆயுதங்களால் யுத்தம் செய்யத் திறமையற்றவர்களான தீயோர்கள், மறைவில் ஒளித்து நின்று, நினைக்க இயலாத இழிவான வஞ்சனைகளை இயற்றி, தீங்குகளை விளைவித்து, நல்லான் ஒருவனுக்குத் தாங்க முடியாத அவமானத்தை உண்டாக்குகிறார்கள். அதனால், அவன் தன்னுடைய உயிரினும் பெரிதாக மதித்து வந்த மானம் எனப்படும் பெரிய இரத்தினத்தை இழக்கிறான். இழந்து, பிறருடைய அவமதிப்பைப் பற்றி எண்ணுகிறான். எண்ணுந்தோறும் அஞ்சியஞ்சி மனம் வெதும்புகிறான். அவனுடைய மனமானது துடிதுடித்துப் பரிதவிக்கிறது. அந்த மனக்கொதிப்பு ஒரு நாளும் ஆறவே ஆறாது, அல்லவா? அவனுடைய எரிகிற மனத்தினுடைய வெப்பத்தின் தன்மையைப் போன்றது அப் பாலைவனத்தினுடைய கொடிய வெப்பத்தின் தன்மையும் என்று கவி சொல்லுகிறார்.

விஞ்சுவான் மழையின்மேல்
அம்புவே லும்படச்
செஞ்சவே செருமுகத்
தன்றியே திறனிலா
வஞ்சர்தீ வினைகளால்
மானமா மணியிழந்(து)
அஞ்சினார் நெஞ்சுபோல்
என்று(ம்) ஆறாதரோ

பாலைவனக் காட்சியை ஜயங்கொண்டாரும் கண்டிருக்கிறார். பாலைவனத்தினுடைய செக்கச் செவேலென்று சிவந்த மணற்பரப்பானது செந் நெருப்பைத் தகடாக அடித்துத் தரையாகச் செய்தது போல் இருக்கிறதாம்.

''செந்நெருப்பினைத் தகடு செய்துபார்
செய்த தொக்குமச் செந்தரைப் பரப்(பு)''

தீயதான அந்தக் கொடிய பாலைவனத்தின் தரையிலே சூட்டின்மிகுதியால் உண்டான பிளவுகளின் வழியாகத் தனக்கு அஞ்சி ஓடிய நிழல் எங்கே ஒளித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று சூரியன் தன்னுடைய கிரணங்களாகிற கைகளைக் கொண்டு துழாவித் தேடுகிறானாம்—அதைப் பிடித்துக் களைந்தெரியும் பொருட்டு.

''தீய வக்கொடிய கான கத்தரை
திறந்த வாய்தொறு(ம்)நுழைந்த அச்
சாயை புக்கவழி யாதெனப் பரிதி
தன்க ரங்கொடு திளைக்குமே.''

பாலைவனத்தில் மரஞ்செடிகள் உலர்ந்து வெடிக்கும் ஓசையைக்கூட, பாட்டுக்களின் ஓசையால் நமக்குச் சித்திரித்துக் காட்டுகிறார் கவி.

''பொரிந்த காரை கரிந்த சூரை
புகைந்த வீரை எரிந்தவே
உரிந்த பாரை எறிந்த பாலை
உலர்ந்த ஓமை கலந்தவே''
''உதிர்ந்த வன்னி ஒடுங்கு நெல்லி
உணங்கு தும்பை உலர்ந்தவேல்
பிதிர்ந்த சுள்ளி சிதைந்த வெள்ளில்
பிளந்த கள்ளி பரந்தவே.''

இன்னும் ஒரு பாட்டு மிகவும் அற்புதமாய்ப் பாலைவனத்தின் சூட்டின் மிகுதியை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இது கலிங்கத்துப் பரணியில் சில பிரதிகளில் மட்டும் காணப்படுவதால் இதை ஜயங்கொண்டார்தான் எழுதினாரா என்று ஐயப்படுவதற்கு இடமுண்டு. ஆயினும் யார் எழுதினாலென்ன?

சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணனது நகரமாகிய இலங்கையை அடைய எண்ணிய இராமனும் அவனுடைய குரங்குச் சேனையும் அலைகடலால் தடைபடுகின்றன. எத்தனையோ ஆலோசனை செய்து அணைகட்டுகிறார்கள்: அதற்காக மலைகளையெல்லாம் பிடுங்கிக் கடலில் எறிகிறார்கள் என்பது இராமாயணக்கதை: யாவரும் அறிந்தது. ஆனால் ஜயங்கொண்டார் 'இந்தப் பாலைவனத்தின் மணற் பரப்பிலே ஒரு மணல் அகப்பட்டிருந்தால் போதும், இத்தனை முயற்சியும் வேண்டாம்' என்றுசொல்லுகிறார். ஒரு மணலை-ஒரே ஒரு மணலை-கடலில் போட்டால் போதும்; அதன் சூட்டினால் கடல்

வறண்டு வற்றிப் போகும் என்பது கற்பனை. பாடல் வருமாறு :

அணிகொண்ட குரக்கினங்கள்
அலைகடலுக் கப்பாலை
மணல்ஒன்று காணாமல்
வரையெடுத்து மயங்கினவே.

திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலே சிறு பாலைவனப் பிரதேசம் ஒன்றிருக்கிறது. அதைத் தேரி என்று சொல்லுவார்கள். அதைக் கண்டவன் ஒருவன், கவிமனம் படைத்தவன், 'வறுத்துக் கொட்டிய மணல்' என்று வர்ணித்திருக்கிறான்.

இப் பாலைவனங்கள் பயனற்றன என்பது மட்டுமல்ல. அவற்றின் பக்கத்திலுள்ள பிரதேசங்களையும் அவை தாக்கி வருகின்றன. சில பாலைவனங்கள் நாளுக்கு நாள் தம் எல்லைகளை அதிகப்படுத்திக் கொண்டே வருகின்றன. வடக்கிலும், கிழக்கிலும், மேற்கிலும் கடல் வரையில் எட்டிய சகாராப் பாலைவனமும் லிபியாப் பாலைவனமும் தென்புறமுள்ள நாடுகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கவர்ந்து கொண்டே வருகின்றன. மணல்தான் இவற்றின் சைன்னியம். ஆற்றுமணலையே எண்ண முடியாதபோது இந்தச் சைன்னியத்தின் தொகையைப்பற்றி என்ன சொல்ல முடியும்?

பாலைவனப் பிரதேசத்திலே பகலில் சூடு பொரியும். சிற்சில வேளைகளில் இருநூறு டிகிரி வரையில் சூடு ஏறிவிடும். சூட்டினால் பாறை கிட்டத் தட்டப் பழுக்கக் காய்ந்து போகும். இரவிலே திடீரென்று சூடு குறையும். தண்ணீர் பனிக் கட்டியாக உறையும் குளிரைக் காட்டிலும் குளிர்ந்து போகும். இதனால் பாறைகள் படீர் படீரென்று வெடிக்கும்—விளக்குச் சூட்டினால் காய்ந்த சிம்மினி தண்ணீர்த் திவலை பட்டவுடன் வெடித்துப்போவது போல. இவ்வாறு வெடித்துத் தகர்ந்து [illegible]ந்த பாறை துண்டு துண்டாகிப் [illegible]ம். அங்கே வீசும் அனற்காற்று [illegible] பொடி மணலை வாரி இவற்றின்மேல் ஓயாது மோதிக்கொண்டேயிருக்கும். அரத்தைக் கொண்டு அராவுவதுபோன்ற இத்தொழிலானது நடைபெற நடைபெற பாறைகளெல்லாம் அராவப்பட்டு, பொடிப் பொடியான மணலாக மாறிக்கொண்டே வரும். இப்படியாக மணல் சைன்னியம் மேன்மேலும் திரட்டப்பட்டு மிகுந்து வரும். மேலும், காற்றானது பாலைவனத்திலுள்ள மணலை வாரி அதன் பக்கத்திலுள்ள பிரதேசத்திலே தூவிக்கொண்டேயிருக்கும். பெருங்காற்று எடுக்கும்போது மணலானது அலைபோல் புரண்டு அயலிடங்களை எல்லாம் நிரப்பும். (இராமேசுவரத்தின் பக்கத்திலே இத்தகையதான நிகழ்ச்சியை நாம் நேரில் பார்க்கலாம்.) இவ்வாறு படையெடுத்து அயல் நாடுகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பாலைவனமானது கவர்ந்துகொண்டே வருகிறது.

* * *

பாலைவனத்தைக் கண்டு களிப்பவர் கிடையாது. அதை வேண்டாமென்று வெறுத்துச் சிலர் அயலிடங்களைத் தேடிச் செல்லுகிறார்கள். வேறு சிலர் அதனுள்ளேயே, கொஞ்சம் நஞ்சம் நல்ல இடங்களாகப் பார்த்து, அரிதில் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இவ்வாறு சகாராவினுள்ளே இருபத்தைந்து லக்ஷம் ஜனங்களுக்குமேல் கஷ்டப்பட்டு வாழ்ந்து வருகிறார்கள் என்று மதிக்கப்படுகிறது. வேறு சிலர் பாலைவனங்களைக் கண்டு மனம் கசிந்து, அவற்றைச் செழிக்கச் செய்யும் முயற்சிகளைத் தேடுகிறார்கள்.

* * *

ஹெலென் என்னும் பெண்ணரசியைப் பாரிஸ் கவர்ந்துகொண்டு சென்றபோது, கிரீஸ் நாடு முழுதும் ஒன்றாகத் திரண்டு, படையெடுத்துச் சென்று, அவளைக் கவர்ந்தவனைக் கொன்று, அவளை மீட்பது தமது மானக்கடனாக நினைத்தது. அப்போது பற்பல சிற்றரசர்கள் வந்து கூடினார்கள். இதாக்காவின் அரசனான ஓடிஸ்ஸியுஸ் என்பவன் அறிவிலே சிறந்த வீரன். வீட்டையும் வாசலையும் விட்டு விட்டு ஊரான் சண்டைக்குப் போகவேண்டாம் என்று அவன் தீர்மானித்தான். தன்னை அழைக்க ஆள்வருமென்பது தெரியும். அதனால், பயித்தியம் பிடித்தவனைப்போல் நடிப்பதென்று தீர்மானித்தான்—பயித்தியம் பிடித்தவனைச் சண்டைக்குத் துணையாக யார் கூப்பிடுவார்கள்? ஒரு கலப்பையில் கழுதையையும் மாட்டையும் ஜோடியாகப் பூட்டி, வறண்ட மணல் தரையிலே உப்பை விதைத்து அவன் உழுது கொண்